

KIRÁLY LÁSZLÓ

IN NOMINE DOMINE

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/hu/>

Előszó

Istent nem a félelem, a szeretet útján közelíthetjük meg. Mai - illetve középkori dogmákhoz ragaszkodni egyenlő az aranyborjú imádatával.

Mivel gondolkodó lények vagyunk, meggyőződésünk ellenében, hipotézisekre hivatkozva, senki nem kötelezhet bennünket, hogy abszolút igazsággént fogadjunk el akár több évezredes hiedelmeket, vonatkozzanak azok társadalmi felépítésünkre, vagy az „isteni kinyilatkoztatás”-ra.

A magam részéről vallom, hogy emberré válásunk nem a Földön következett be, sőt, hogy teóriám előbb nyer gyakorlati bizonyítást, mint az absztrakt „dogmákba” ágyazott fogalmak. Elismerem azonban, hogy következtetéseim legfontosabb eleme a hit, hogy szellemi adottságaink közül egyedül az emel bennünket a létező természet fölé, hogy általa érintkezhetünk közvetlenül az Örökkévalóval, s vallási hovatartozásunktól függetlenül rávezet és megtart a helyes úton.

E törékeny, de végtelenségig szeletelhető - nevezhetjük bárminek - a megírásával nem a tagadást akarom elmélyíteni embertársaimban, sokkal inkább a reményt, hogy volt, van az a bizonyos „Paradicsom”, melyből kiűzettünk, ajtaját azonban tárva-nyitva hagyták előttünk...!

Szerző

A Galaktika 1-en középkorú, már erősen deresedő férfi magába merülve szemléli az óriás teleszkóp által befogadott égitestet. Arcán gyötrődés látszik, még nem szánta el magát, majd hirtelen mozdulattal elfordít egy kapcsolót és a teleszkópban csak gyengécske fénnel vibráló égitestet az asztalon álló kristálygömb felnagyítva, emberközelen jeleníti meg a néhány méterrel odébb lévő képernyőn.

A férfi arca kipirosodik, majd elsápad, mintha ámulatba ejtenék a látottak.

- Ennyit fejlődtek volna?! - egy másik kapcsolóval forgásba hozza a kristálygömböt, s keresztül-kasul végigpásztazza az egész felszínt, de szinte mindenütt óriási változások az általa végzett utolsó szemrevételezéshez képest...

- Mikor is volt az? - elgondolkodik - Hát igen, nekünk egy pillanat, nekik azonban kétezer év volt!

A felszín egy-egy darabjánál rögzíti a képet, s fejét ingatva hosszasan időzik:

- Már megint? Itt építenek, ott rombolnak! Soha nem nő be a fejük lágya?

És amint a képek peregnek: egyiken a mindennapi kenyér begyűjtése, másikon a vetés, szerelmeskedő pár, majd már vajúdo anya. Itt szorgos munkáskezek hatalmas gyártelepeket építenek, amott füstölgő ágyúcsöveket irányítanak, s kissé távolabb az ellenséges állásokba becsapódó lövedékek által széttrancsolt emberi tetemek! Egy leprás telepnél időzött éppen, midőn belibbent a terembe legfiatalabb lánya: Saturnália, s háta mögé settenkedve nézte Ő is a soha nem látott képeket. Egy félig már elrothadt ember üszkös csontjait azonban már nem állhatta szó nélkül:

- Kik ezek atyám és hol vannak? Látszólag hozzánk hasonló lények, miért kell szenvedniük?

A férfi, mint akit tilosban fognak, összerezzen, s gyors mozdulattal kikapcsolja a készüléket.

- Honnét kerülsz ide kislányom, s hogy nem vettem észre?

- Mert nem akartam, hogy észre végy, de az a borzalom! Nem értem, hogy tudod elnézni szenvedésüket? Vagy nem áll módodban segíteni rajtuk? Ha teleszkópon elérjük Őket, akkor űrhajóink is eljutnának hozzájuk!

- El is jutnak lányom, s már azokat is, akiktől az imént látottak származnak, űrhajóink szállították oda több százezer, de inkább több millió évvel ezelőtt egy büntetőexpedíció foglyaiként. De látom kíváncsivá tettelek, s mivel tudom, hogy nem elégszel meg ennyivel, elmondok neked egy nagyon régi történetet, előrebocsátom azonban, hogy a végzetszerűsége, amely a Földnek nevezett bolygó lakóit sújtja, változtatni nem tudunk, mert a mindenható és mindenütt jelenlévő száműzte őket. Büntetésük a lét és nem lét közti lebegés! Testük egy idő után megsemmisül, lelkük azonban a Mindenható által meghatározott helyen várja, míg önmaguktól képesek nem lesznek a sejteket regeneráló kémiai folyamatot előidézni. Kétségbe vonták ugyanis a Teremtő kizárólagos jogait bizonyos dolgokban, s kutatásaikkal a teremtésben meghatározott utasítással ellentétben - a mindenség birtokbavétele - az örök lét nyitját keresték, hogy szabaduljanak a függő viszonyból adódó kötelezettségek alól!

- De Atyám, ha ez így van, akkor azok soha nem fogják megoldani a rájuk kirótt feladatot, hisz mi, akik összehasonlíthatatlanul magasabb fokán állunk a tudománynak, mi sem ismerjük az öröklét kulcsát: vagyunk, mert lettünk, s hogy mikor szakad meg ez a folyamat, vagy örökké tart-e, ezt csak a Mindenható tudhatja.

- Mi nem is kutatjuk lányom! Miért foglalkoznánk a teremtés titkaival, amikor a már létező természet meghódítása is sok esetben megoldhatatlannak látszó feladatok elé állít bennünket. De minek is pazarolnánk erőinket olyasmire, aminek már egyébként is birtokában vagyunk? Nem szégyen fejet hajtani olyasvalaki előtt, aki mindenben felettünk áll, elfogadni a kegyet attól, aki mindennek bővíben van. Ennek ellenére mégis azt kell mondjam, bár a mindentudás a Teremtő lényege, mi és földi testvéreink is csak a hajlamát örököltük, hosszú, kitartó elemzéssel sok mindent elérhetünk, s mivel a teremtő ismeri képességeinket, nem kíván tőlünk olyat, amire képtelenek lennénk. Tehát összegezve: a reményt nem szabad feladniuk nekik sem! Egyszer..., valamikor majd megtalálják azt, amit keresnek és találkozhatunk velük anélkül, hogy a bűn és bűnhődés részeseivé válnánk, mert tudd meg, hogy azok ott lent édes testvéreid utódai! Te nem ismerhetted Őket, mert jóval később születél, s nekik is - testvéreid ivadékaiknak csak torz, halvány emlékképeik vannak a hajdan volt paradicsomról. Vágyódásuk a legfőbb jó után imáikban és átkozódásaikban nyilvánul meg. Megőrizték ugyan a szép és jó iránti érzéküket, de indulataikat ma is inkább gögös felbuzdulásaikban vezetik le, ami nem-egyszer már az ösztönös állatnál is mélyebbre visszavetette Őket! Jelenleg megint emelkedőben vannak, sőt a sejtekkel történő manipuláció folytán talán célegyenesben, de félek, hogy a végeredmény ugyanaz lesz, ami eddig! Ha arra gondolok, hogy mi már egész galaktikákat vettünk birtokunkba, s Ők még mindig csak azon a vacak kis bolygón tiptórnak, elfog a keserűség!

Saturnália apja ölébe húzódott és cirógatni kezdte borostás állát:

- Ne keseregy - mondotta - azzal nem segítesz sem magadon, sem rajtuk. Kezdd el inkább a legelején, mert abból amit eddig elmondtál csak sejteni lehet, hogy valójában mi is történt.

- Mint mondtam, nagyon rég volt, de már az űrkorszakban jártunk, ami felé földön lakó testvéreid most kezdik bontogatni szárnyaikat: Ádám bátyád és Éva nővéred egymás mellett dolgoztak egy kutatóközpontban.

Feladatuk volt a bolygóközi űrhajók burkolatához olyan anyag előállítás, amely a súrlódás következtében nem felmelegszik, hanem lehül, s az űrhajó jégkristályként száguldozhat a világűrben, az üstökösökhöz hasonló, vagy azokat is túlhaladó sebességgel.

A feladat nagy volt, de mindketten nagy tudással és élénk fantáziával voltak megáldva, ráadásul a kiszolgáló személyzetet is a legjavából válogattuk össze. Az eredmény engem is meglepett, mert sokkal több volt a várnál, ugyanis a jégpáncél egyúttal kifogyhatatlan üzemanyagforrás lett, s kockázat nélkül indulhattunk a legnagyobb távolságokra is! Tudod mit értek kockázat alatt? Ha útközben elfogy az üzemanyag, keringhetünk akár örökké is az űrben, s még nem tapasztaltuk, hogy a sejtek megfelelő utánpótlás hiányában meddig képesek újra termelődni. Én hiszem, hogy végső szükségben segítségünkre sietne Teremtőnk, de azért örökítette ránk mindennek a hajlamát, hogy ami neki tulajdona, abból mi annyit meríthetünk, amennyi mindennapos problémáink megoldásához szükséges. Ha nem lenne ilyen bonyolult az élet, előbb-utóbb terhessé válna számunkra és inkább kívánnánk a teljes megsemmisülést, mint az örök életet.

A tőle való függés azonban nemcsak tehertételként jelentkezik, egyúttal biztonságot nyújt, mert végső soron minden felelősség reá hárul. A köztünk lévő viszonyt leginkább a család fogalma fejezi ki! Ezt a viszonyt rúgták fel testvéreid, amidőn gögös elbizakodottságukban rákérdeztek: ki vagy te és milyen jogon igényled, hogy fejet hajtsunk előtted? Azt hitték a nyomorultak, hogy már nélküle is boldogulnak, pedig képességeink, a mindennek csak csipetnyi felfogására alkalmasak. Lehet, sőt bizonyára megtalálták volna a sejtek regenerálódásának nyitját is már akkor, de a több tudás nagyobb felelősséggel jár nemcsak embertársaink, a

Teremtő felé is, s ha alaposan átgondoljuk, a rájuk kiszabott büntetés nagyon is enyhe az elkövetett bűnhöz képest.

Mikor a Mindenható közölte velem testvéreid vétkét, s azt is, hogy mi a szándéka velük, kértem, könyörögtem, hogy legalább elkísérhessem Őket, de csak annyit értem el, hogy teleszkóppal szemmel kísérhettem útjukat és a földreszállás pillanatait: látom Őket - mintha csak ma történt volna - amint kilépve az űrhajóból, mellesleg maguk kreálták - megvetik lábukat a még csuszamlós, kötetlen talajon. Rájöttek tévedésükre: hisz könnyű, ha van miből, de a semmiből létrehozni valamit, az meghaladja tudásukat. Mivel azonban lázadók voltak, inkább vállalták a száműzetést, mintsem meghajtották volna fejüket. Miután pedig az űrhajó magukra hagyva Őket, vissza felemelkedett, megfogták egymás kezét, s nem törődve a bőrüket véresre maró futóhomokkal, elindultak a számukra ismeretlen úton. Ez a gesztus: egymásért, egymással, a bűnrészességben való sorsközösség vállalás indította Mindenható atyánkat arra, hogy nyitva hagyja előttük a visszatérés útját! Megbüntette Őket, osztályrészük a halál és a létért folytatandó küzdelem lett, de szabadon rendelkezhetek továbbra is akaratuk felett, ami megkülönbözteti Őket a többi földi lénytől.

- Kegyetlen és mégis irgalmas döntés volt! - sóhajtott fel a lány.

- Igen! De halld tovább: az első lépések, ha nehezek voltak is, meg tudtak kapaszkodni, mert magukkal vitték az értelem tüzeit és még valamit: az egymás iránti szeretetet! Az életért való küzdelem, a mindennapos falat utáni hajsza azonban - mert évek múltán népes családról kellett gondoskodniuk - felőrölte erejüket, s igyekeztük, hogy gyermekeikben ébren tartsák a távoli hazából való elszármazásuk indítékait, haláluk után a széthulló család minden tagjában más és más elképzeléseket hagyományozott. Ma már az Örök-Atyát, az örök életet és a valaha volt paradicsomot vagy tagadják, vagy tévesen egy tisztán anyag nélküli Mennyszágról álmodoznak, ahol a Mindenható hajlongó Kerubok és Szeráfok által körülvéve hallgatja a jelentésselre eléje rendelt angyalokat és arkangyalokat.

Nos te tudod, hogy ez nem így van! Nincs hierarchikus felépítésű mennyország, s ha vannak is nálunk magasabb rendű teremtmények, a mindenható és mindenütt jelen lévő Teremtő-Szellemnek nincs szüksége követekre, alá-, fölé- vagy mellérendeltekre, hisz mindent tud, mindent lát, mindent hall! A Föld lakóinak már elhalálozott legjobbjai is, együtt a tisztulásra várókkal, csak általa ismert helyen léteznek, várva az úgynevezett feltámadás pillanataira. A későbbiekben pedig már velünk együtt folytathatják a mindenség birtokbavételét, de persze a megátalkodottak megsemmisülnek!

- És meg sem próbáltad azóta Atyánk haragját enyhíteni, hisz Ő tudja, hogy a teremtmény bűnbeesése is tökéletlenségéből fakadhat. Mi még gondolatban sem emelkedhetünk egy szintre alkotónkkal!

- Dehogynem leányom! Többször is! Éppen kétezer éve annak, hogy Atyánk, a Mindenható tudtával expedíciót vezettem a Földre. Feladatom volt egy gyermek nemzése, aki majd a szeretet és a megbocsátás révén visszatéríti testvéreit a helyes útra - akkor már a bolygót szélteben-hosszában benépesítették! Egy szűz megtermékenyítése után én visszaindultam, de már útban volt egy másik űrhajó egy operatív expedíció tagjaival. Földre érkezésük egybeesett a gyermek születésének időpontjával, éppen jókor ahhoz, hogy segítsenek kimenekítésében, mert már az újszülöttet halálos veszedelem fenyegette. Később a gyermek nevelését irányították, földi számítás szerint egészen harminc éves koráig, utána pedig Ők is elvegyültek tanítványai között egészen keresztre feszítéséig! Látod ezt a fehér hajtincset a fejemen? Akkor színtelenedett el, s hogy örökké emlékeztessen bátyád, Jézus kínszenvedésére, nem kívántam felújítani!

- De miért feszítették keresztre, ha egyszer jót akart nekik?

- Mert Isten fiának vallotta magát és az egyszerű nép, melynek ajkán, mint már előbb is mondtam, bár más és más változatban, de élt a paradicsomi legenda, Messiást, szabadítót látott benne és királlyá akarta koronázni. Az uralkodó rétegek - nyilván Ők is ismerték a szájhagyományokat, sőt az írásos emlékeket is, mert az írástudók közülük kerültek ki - féltve hatalmukat, elveszejtésre ítéltették.

Mivel Ő a szeretet és a könyörület követe volt, nem alkalmazhatott erőszakot. A hatalmaságok felismerték gyenge oldalát, s áldozatot nem kímélve ellene uszították a tudatlan, tanulatlan tömeget. Nem sok minden kellett ahhoz, hogy az egyszerű nép indulatai megváltozzanak vele szemben, hogy az előbb még hozsannázók feszítődmeget kiáltsanak.

Bátyád persze nem halt meg, mert az a sejt, amelyre teste felépült, magában hordozta az örök élet titkát, de el kellett szenvednie mindazokat a testi, lelki fájdalmakat, amelyekkel szemben földi halandónak nincs, legalábbis addig nem volt ellenszere. A keresztre feszítés harmadnapjára a megsebzett testrészek nagyjából összeálltak, csak a szögek helyei, és a szívét átdöfő lándzsa hagyott nyomot, s miután az expedíció tagjai felnyitották a sírkamrát, megjelent a hozzá hű követői előtt.

A feltámadás, majd a „mennybemenetel” - a zajtalanul felemelkedő úrhajót láthatatlanná tette a még befejezetlen regenerálódás közben keletkező fény - meggyőzte követőit szavainak igazságáról: Én és az Atya egy vagyunk! -, ami természetes is, hisz mi valamennyien csakis általa léteünk, s az ígét, melyet hirdetett összegyűjtötték! Ma is útmutatóul szolgál az igazságot keresők számára, de egyúttal busás haszonnal kamatoztatják a kalmárok is!

A megváltás azonban befejezetlen maradt! Én magam kész lennék mindenre, de annyi kudarc után már említeni sem merem Atyánk előtt, hogy még egyszer kísérletet tehessünk. Pedig azért az akció nem volt egészen hiábavaló, mert Máriát, bátyád szülőanyját, aki a sejtek asszimilációja folytán szintén halhatatlan lett, egy későbbi expedíció magával hozta, s most együtt dolgoznak egyik csillagközi űrállomásunkon. Sok tisztelője van jelenleg is a Földön, jelenései nem véletlenek és nem is csodák, ugyanis Atyánk, a Mindenható engedelmével majd minden földi expedícióban részt vesz, hogy utat mutasson halandó embertársainknak, eddig azonban kevés eredménnyel, mert ahol a gőg, a hatalomvágy, a gyűlölködés viaskodnak, ott csupán szeretettel sajnos nem érünk célra.

De ha már belekóstoltál, nézd tovább! - Bekapcsolta a készüléket és a képernyőn újból feltűnt a Föld, de már messze a leprás teleptől.

Óriás hadihajók hasították a víztömegeket fedélzetükön és gyomrukban is egész hadseregek elpusztítására alkalmas gépszörnyetekkel. Az óceánokat elhagyva békésnek tűnő, zsúfolt városok következtek, de ott is csak a felszín volt látszólag békés, mert alattuk síneken gördülő rakéták sorakoztak. A robogó vasúti szerelvényekre, a betonkifutókra glédába állított repülőcsodákra, a szélteben-hosszában elhelyezkedő támaszpontrendszerekre már oda sem figyeltek, ugyanis mindenütt fegyver és fegyver, tömegpusztításra alkalmas rendszerek!

- Ezek megőrültek! Öngyilkosságra készülnek? Nem bírom tovább nézni lányom, de ha akarod, inkább megkeressük bátyádat, Jézust és szülőanyját, Máriát, lehet azonban, hogy éppen úton vannak egy másik galaktika felé.

Saturnália megszimogatta apja borostás állát:

- Most nem is velük szeretnék beszélni, inkább teremtető Atyánkkal! Kérni fogom: engedje meg, hogy én tehessek próbát, s ha szép szóval nem megy, akkor erőszakkal: az átok visszavonására bárminő áldozatra kész vagyok! Kérlek, szólj az érdekemben!

Halk surranást hallottak, majd közvetlen utána a Mindenható szavait:

- Nem kell könnyörogjete kislányom! Hallottam a köztetek lefolytatott beszélgetést, és láttam azt is, amit Ti! Tudod, a szülőd is tudja: mennyire kedves vagy nekem, s mivel kívánságod teljesítése nekem is öröömre szolgál, megadom az engedélyt annak teljesítésére! Indulj hát gyermekem! Vidd le ismét magaddal a szeretet tüzeit, de vidd a vihart is, s ha szükséges, állj a forradalmak élére! Rád bízom, hogy mikor, milyen eszközöket választasz: szeretettel, vagy fegyverrel, de teremts békét azon az átkozott bolygón! Ha küldetésed, melyre önszántadból indulsz, eredményesen teljesíted, visszavonom átkomat és földön élő testvéreitekkel együtt folytathatjátok a teremtett világ birtokba vételét! Mert sok van ám még hátra! Ahogy szaporodik az ember, úgy tágul a világegyetem is! Nem kell félnetek, hogy sokan lesztek! Én pedig csak annyit kérek viszonzásul: szeressétek egymást és egy kicsit engem is! Tiétek az anyagi világ minden porszeme, egyedül a tudást kell apránként elsajátítanotok!

- Ó Atyám! Te végtelen jó és bölcs vagy! - mondotta Saturnália, majd leborult a hang irányában.

- Kelj fel leányom! - szólalt meg ismét a Mindenható - nyújtsd ajkad, hogy rácsókolhassam, ami még hiányzik belőled küldetésed sikeréhez.

- Köszönöm Atyám! - rebege a lány, s felé nyújtotta ajkát, gyengéd érintést érzett.

- Mikor indíthatjuk Atyám és melyik úrhajóval? - kérdezte az apa.

- Neki nincs szüksége úrhajóra, fiam, az túl sok időt venne igénybe.

Az apa csodálkozott, hasonló eset még nem fordult elő, s mivel lányát nem találta maga mellett, kérdéssel fordult a Mindenhatóhoz:

- Mondd Atyám, mivel tudnám még erősebbé tenni irántad való szeretetemet, hisz ez a kegy, amit most velünk szemben gyakorolták, minden eddigit felülmúl?

- Csak azt tedd, amit eddig, fiam! Ti is boldogok lesztek és én is megelégedett. A lányod miatt pedig ne aggódj! Nem lesz több keresztre feszítés!

Alkonyodott a Gangesz forrásvidékén. A szirteken szétnyúlt láma-kolostor aranyozott kupoláját már bíborral festették, a Himalája hósapkái mögül előparázsló napsugarak, lent, az imádság völgyében azonban - ott ahol a sziklák között hegyi patakok szökdécselnek -, még mindig nagy tömeg tolongott egy magányos gránit-óriásból kifaragott Buddha szobor körül:

- Fogadd Urunk - verselt az imádság-vezető főláma - szerény önsanyargatásunkat a világ bűneiért!

- Légy oltalmazónk! - felelt rá a kórus.

Az imádság monoton hangjai közé néha egy-egy sikoly, fájdalmas felkiáltás vegyült, majd egyre közelebről hallatszó, ismeretlen dallam hívta magára a figyelmet! A sekély vizet lábálva egy fiatal lány közeledett, egyenesen a lámák felé tartva. A lányka arcának, nyúlánk testalkatának rendkívüli szépsége, szétomló, dús, éjfélete haja, hófehér ruhája felkeltette a lámák érdeklődését, s lopva, nehogy társaik megbotránkozzanak, kapkodták feléje fejüket. A főláma azonban észrevette a nyugtalanságot és a jövevény elé ment:

- Ki vagy te szemérmetlen teremtés? Hogy merészeled megzavarni imánkat?

A lányka elmosolyodott, mondván:

- Saturnália vagyok! Azért jöttem, hogy megszabadítsalak benneteket a szenvedésektől! De minő áhítat ez? - végignézett a vezeklőövvvel véresre csapdosott mezítelen hátakon.

- Örült! - gondolta a főláma és hátraintett. A jelre két marcona tekintetű alak lépett elő, s közrefogva a lányt, tuszkolni kezdték a kolostor irányába. E durvaságot látván egy gladiátor termetű vezeklő kibújt kámzsájából, közibük vetette magát, majd kiragadva a lányt eliramodott vele a lassan acélszínű homályba burkolódzó hegyek felé, s késő éjszakába nyúlt már az idő, amikor egy pásztortűz mellett megállapodott. A pásztor, akit álmából riasztottak, barátságosan fogadta őket, felszította a tüzet, aztán mintha mi sem történt volna körülötte - fiatalos hóbort - gondolta - visszaheveredett subájára, s tovább durmolt.

- Miért hoztál ide - kérdezte Saturnália megtörve a hallgatást, ugyanis a hosszú úton egy szót sem váltottak egymással - küldetésemet - folytatta - csak úgy teljesíthetem, ha köztetek élek, s annál jobb, mennél többen vagytok együtt!

- Azok nem emberek - válaszolt ismeretlen lovagja - s ha jól értettem, amit annak a ripacsnak mondtál, a középkor inkvizíciója semmi ahhoz képest, ami veled történt volna. De most engedelmessel, tudom, hogy fáradt vagy te is, megpróbálok fekhelyet készíteni számodra.

A közeli erdőbe ment, s hamarosan nagy halom száraz falevelet hordott össze.

- Nem a legkényelmesebb - mondotta - de nekünk most megfelel!

Helyet mutatva a lánynak, végignyújtózott a rögtönzött fekhelyen.

Saturnáliának megtetszett a szűkszavú fiatalember, melléje telepedett, s a ropogva töredező száraz avar felett halk beszélgetésbe elegyedtek:

- Most folytathatod, amit ott abba kellett hagynod - kezdte a férfi - honnan, hová? Ily tökéletes szépség nem kóborolhat egyedül e kietlen, vad vidéken!

Saturnália végighúzta kezét az ismeretlen sebektől éktelenkedő hátán:

- A sebeket jöttem begyógyítani - mondta, s elbeszélte elejétől a végéig Földre érkezésének előzményeit.

A fiatalember hallgatta, csodálatos dolgokat mesél ez a lány, s a rőt rőzselángok közé bámulva már kezdte sajnálni: kár érte, valóban meghibbant volna szegény? Most mit kezdjen vele? Mikor pedig Saturnália befejezte, mintha olvasott volna a fiatalember gondolataiban, megkérdezte:

- Mit tegyek, hogy elhidd nekem?

- Akarok hinni! - válaszolt a fiatalember -, mert az első pillanattól, hogy megláttalak, megszerettelek, s bárki légy is, követni foglak!

- Köszönöm - mondta a lány - hálás vagyok előlegezett bizalmadért. Most pedig szeretném tudni, ki vagy te, s hogy kerülsz olyan emberek közé, akik oly megbotránkozva fogadtak, s mint mondtad, számomra veszélyesek is lehettek volna?

- Nevem Egmond! Származásom előttem is ismeretlen - válaszolt a fiú -, amennyire csak vissza tudok emlékezni, csavargóként kóboroltam, mint Indiában általában annyi millió ember teszi. Néhány évvel ezelőtt egy zarándok csoporttal vetődtem erre a helyre, nem tudnám megmondani milyen meggondolások vezettek, lehet, hogy csupán az ismeretlen megismerésének szomja vezetett a lámák közé. A kolostor ellentmondásokra épülő belső élete, az imádságos lelkek mélyén megbúvó végtelen önzés azonban hamarosan meggyőzött arról,

hogy a misztikum csupán rafinált eszköz a laikus tömegek megtévesztésére, s bennem, mint afféle világjárt csavargóban, visszatetszést szült. Kétségbe vonom Istentől való származásunkat is, de hogy te istennő vagy, azt bizonyítás nélkül is hiszem, mert egész lényedből a túlvilág légies átszellemültsége sugárzik.

Felült és kezét nyújtotta a lánynak: - Nagy feladatot vállaltál magadra, de ha az emberi jóakarat egyesül az isteni éleslátással, talán megyünk valamire! Itt a kezem, üres, de erős és becsületes, megbízható segítőtársad lesz a hosszú úton!

Saturnália elfogadta a feléje nyújtott jobbot, és belecsapott:

- Jó akaratból, ha csak cseppnyi is, elinduláshoz elég, de látom benned egész halmaza tárolódott. Egy csepp pedig bizonyára minden emberben akad, tehát bízhatunk vállalkozásunk sikerében! Most pedig - a férfi karjára hajtotta fejét - álmos vagyok, pihenjünk, hogy a hajnal felkészülve találjon bennünket!

Alig hajtotta le fejét, máris mély álom nehezedett pilláira. Elnyomta őt a föld szaga, mely a sok ráhullajtott vértől, méreggá vált anyatejtől erős és halálos, mint a trágyadombon burjánzó liliomé, de a szabadon áramló friss levegő hatástalanította és rá egyébként sem lett volna káros hatással. Egmondot azonban elkerülte az álom, nehezen emésztette meg a nap eseményeit, s miután hosszú ideig tépelődött még, gyengéden, hogy fel ne ébressze a lányt, kihúzta karját a feje alól, rőzsét dobott a tűzre, majd mintegy virrasztó kutya, lábaihoz heveredett, szemeit az ég csillagtáborára függesztve.

Csend, lélegzetelállító csend vette körül őket, csak néha-néha vegyült egy-egy tompa dörej a duruzsoló lángok lágy pattogása közé. Lavina - gondolta Egmond - pedig nem messze tőlük indiai fakírok viaskodtak a kínai kulikkal, s valahol, távol, a karib térségen, atomágyúk lestek ragadozó karvalyokként a fészket rakó békegalambra.

- Egmond? - hosszan elnyújtott kiáltás hasított keresztül Újdelhi nyomornegyedének sikátorain. Kinyíltak az ablakok, ajtók, kirohantak az üzletekből, de csak egy férfit láttak, aki kétségbeesetten loholt egy száguldó autó után, kezében fehér ruhafoszlányt lobogtatva.

- Mi történhetett? - kérdezték egymástól a bámészkodók, de senki nem tudott megfelelő választ adni, a férfi pedig nem szolgálhatott magyarázattal.

Egy közbeeső útkereszteződésnél az autó egérutat nyert. A futástól kimerült ember megállt, körülnézett segítség után kutatva, de látta, hogy sehol senki! Előrebukva elterült a kövezeten. Az utca kíváncsisága egyszerre megszűnt, a bámészkodók elődalogtak, senki sem törődött tovább a szerencsétlennel - ha egy ló, vagy egyéb háziállat lett volna - azokat fel lehet falni, de mit kezdenének egy emberrel - ha ugyan rongyai után egyáltalán emberszámba vették. Ott is maradt volna, ki tudja meddig, ha a véletlen közre nem játszik: egy éppen szembejövő anarchista csoport útját keresztezte!

- Apó! - kiáltott fel a kis, nyurga fiúcska, aki egy öreg, vak koldust vezetett kézenfogva az élen - egy halott a kövezeten!

Az öreg, akit Újdelhiben csak kolduskirályként ismertek, vaksága ellenére elég jól látott, s mikor a fekvő alakhoz értek, lehajolt és hátára fordította.

- Te, Füles! Hisz ez Egmond! Honnan a csodából került ide? Merre tekeregtél te semmirekellő - várhattunk volna rátok! - elhallgatott a zenebona, társaik is körülállták őket, s hamarosan előkerült egy pálinkás butykos is! Az öreg szájába erőltette Egmondnak, aki inkább a kimerültségtől látszott élettelennek, s az erős szesz hatására felnyitotta szemeit:

- Saturna? - sóhajtotta.

- Igen! Igen! Hol van a mi kislányunk? - kérdezte mohón az öreg, füleit Egmond ajka fölé tartva.

- Elrabolták!

- Elrabolták: - ismételte az öreg - ugyan kik tehették? - fogatlan szája tátva maradt, arcizmai megremegtek, s a körülötte állók kiérezhették színtelen, vaksághoz szokott szemeiből a szörnyű gondolatot, amit sebtiben ki is mondott: megtetszett valamelyik nagykutyanak, vagy tán a bordélyosnak?

Saturnália, aki Földre érkezése után Egmonddal együtt Újdelhiben ütött tanyát, annyira beopta magát a csavargók szívébe, hogy hirtelen elvesztése miatt könnyek jelentek meg nemcsak Füles, a még félig gyermek, az öreg nagyapó - mellesleg Gandhi apónak szólították -, de a körülöttük állók szemeiben is.

- Nagy baj, az elérékenyülés azonban itt mit sem használ - vigasztalta a kétségbeesett fiatal-embert az öreg - kinézték maguknak az ebfajták, de a mi kezünk is van olyan hosszú, mint az övék, csak életben találjuk! Most pedig embereld meg magad és gyere velünk, meghallgatjuk azt a zöldfülű kommunistát, s majd gyűlés után megfelelő haditervet eszelünk ki.

Egmond húzott még egyet a butykosból, aztán felállt, s apó másik oldalán elindult velük a jelzett helyre.

- Hogy történt? - kérdezte az öreg menet közben.

- A sok csatangolásban megéheztünk - magyarázta a fiatalember. Egmond, Saturnáliával együtt, mint az anarchisták szervezőbizottságának tagjai, az eseményt megelőzőleg propaganda körúton voltak. - Beléptem egy üzletbe, hogy vásárolja valami harapnivalót, Saturnália kívül a kirakatot nézegette. Alig tettem azonban be az ajtót magam után, felhangzott a segélykiáltása. Kirohantam, de megelőztek, akkor már a gépkocsiban voltak, s megpillantva engem, a legnagyobb sebességre kapcsoltak. Megpróbáltam a lehetetlent, de hiába, emberi erővel egy modern gépkocsival versenyezni képtelenség, és természetesen lemaradtam, nem tudtam segítséget nyújtani szegénykének, pedig derekasan küzdött.

- Az autó számát nem jegyezted meg?

- Abban a helyzetben nem is gondolhattam erre, de különben azóta ötször is kicserélhették! India? Delhi?

Egmond arcán lemondó, keserű fintor jelent meg.

- Na-na fiacskám, csak lassan az előítéletekkel, majd meglátod mire képes egy kolduskirály, vagy tán azt hitted, ölbe tett kezekkel álltunk, amíg te imádkoztál a hegyek között?

- Megérkeztünk! - szólt a gyerek, s megrántotta apó zsírtól, szutyoktól nehéz lebernnyegét.

A csoport Delhi külterületén egy épülő gyárnegyed egyik betonoszlopokon nyugvó szerelő-csarnoka előtt megállapodott. A délutáni nap perzselő sugaraitól még szikrázott a vas, a beton, nedvüket veszelve, esőért rimánkodó alázattal konyultak le a loboncos pálmalevelek, s a nap-szíttá, cserzett bőrű-lelkű emberek tülekedve nyomultak előre a hűs, árnyékot nyújtó, még friss betonszagot lehelő falak közé, ahol már állt a gyűlés. Delhi politikai pártjainak, szektáinak munkáskollektívái azért gyűltek össze, hogy közös platformot állítsanak fel a kormány S.O.S. felhívásával kapcsolatban. A gyűlést a kommunisták hívták össze, de Egmond és Saturnália délelőtti szervezőútjának eredményeként szép számmal jelentek meg az anarchisták is.

- Elvtársaim! A haza veszélyben van! - hallatszott messze az előadó öblös hangja - tegyük most félre a pártoskodást, s tekintet nélkül társadalmi, világnézeti hovatartozásunkra, álljunk csatasorba a hon védelmében! Mi, indiai kommunisták is a munkásosztály, a nemzetközi internacionalizmus mellett törünk lándzsát! Valljuk és hirdetjük a munkásosztály harcosszavát: világ proletárjai egyesüljete! Céljainkat azonban nem erőszakos területhódítással akarjuk elérni, hanem a munkásosztály sajátos hatalomátvételével: megőrizve országunk függetlenségét, önálló társadalmi, gazdasági struktúrákkal rendelkező nemzeti egységként akarunk szerves része lenni a szocialista világ társadalom nagy családjának!

- Helyes! Éljen Raul! A párt mellett állunk! - kiáltották az első sorokban tömörülő kommunisták, és hatalmas taps csattant fel. De nem így az anarchisták, akik nemtetszésüket nyilvánítva utat nyitottak Gandhi apó előtt, s az öreg fehér botját magasba tartva törtetett az emelvény felé.

- Nicsak! - kiáltotta az előadó közelébe érve - tán megették az elvtársakat, hogy hazáról prédikál nekünk? A háború, a zűrzavar csak kedvező alkalmat teremthet számunkra a hatalmon lévő osztályok likvidálására. Kína támadásával segédkezet nyújt nekünk! Kínai testvéreink harca, számunka harc az urak, harc a nemzetközi imperializmus ellen! Mi nem kötünk a kormánnyal kompromisszumot! Ami ma mézesmadzag, holnap gyilkos kötélként szorulhat nyakunkra, mert az urakkal kötött alku sohasem tisztességes! S ha ti - az előadó és a köréje csoportosult kommunistákhoz fordult - lépre mentek, megerősítitek nyakatokon a két vámpírt: a koldust és az urat!

- Testvérem! - kitárta karjait a hallgatóság felé - mióta a világ, világ először történt, hogy a Teremtő az elnyomottak oldalára állt, s elküldte közénk Saturnáliát, a forradalom istennőjét, hogy irányítsa harcunkat, de mi történt máris? Épphogy munkához látott, rátették kezüket az urak, s lehet, hogy míg mi itt szófecsérléssel töltjük a drága időt, a szabadság, a forradalom istennője a gyalázat, vagy kínhalál közepett vergődik. Hát muszáj mindig a farizeusoknak győzniük? A mi jelszavunk: egy katonát sem a kapitalista India, az embervadász ültetvényesek, a potrohos háremtulajdonosok, az álszent lámák siserehada érdekében! A mi hazánk a széles világ, ahol a letaposott pária már megvetette lábát! Mi harcolunk, de saját érdekeinkért! Éljen Saturnália! Éljen a forradalom!

Az anarchisták sorai felbomlottak, előrenyomultak az emelvényhez, s - Éljen Saturnália! Éljen Gandhi apó! Éljen az anarchia! - felkiáltások közepett vállukra emelték az öreget, s mire a kommunisták felocsúdtak a szavak nagyszerű, behízelgő varázsa alól, a csavargót, a koldusok, az éhség művészei már elhagyták a csarnokot, hogy percet se késve mozgósítsák India talpasait Saturnália előkerítésére. Így történhetett, hogy néhány órára rá, hogy a kommunisták által egybehívott népgyűlés az anarchisták ellenállásába ütközve eredménytelenül végződött, a biztonsági erők börtönbe hurcolták az indiai kommunista párt legjobbjait. India felett mégis nehezült az ég: a forradalmi indulókra gyülekező rongyosok százainak, ezreinek, millióinak megmozdulása jelezte, hogy a nép, az istenadta nép hosszú-hosszú zarándokútja a vége felé közeledik!

Szenyes, sárgás-barna hullámokat kavarva, lassú sodrással hömpölygött a Gangesz. Imitt-amott összetorlódott, kidőlt fák, lösz- és homokpadok zárták el a víz útját, s az egyre szélesebb meder, vastag, nyúlós békanyállal fedett holtágai a torkolat közelségét jelezték.

A vad összevisszaságban nőtt parti növényzet közül emberevő tigris lesett prédájára, beljebb, a folyó közepén pedig apró halászbárkák csörlői nyikorogtak a zsákmánytól terhes kerítőháló súly alatt. Egy hirtelen kanyar után, szinte hozzánőve az őserdőhöz, kultúrnövények végte-

lenbe vesző ültetvényei állították meg a vad növényzetet: bors, gyömbér, tea, szerecsendió, kávé, kakaó, kókusz és banánfák, cserjék nyújtogatták nyakukat a csengőaranyat érlelő nap-sugarak felé.

E festői, valódi indiai egzotikumból emelkedett ki a kalkuttai maharadzsa háromszáz szobás palotája, a folyóparttal együtt futó dombhajlat magnóliáinak árnyékában. Az épületet szuper-modern úthálózat kötötte össze az ültetvényekkel és a várossal. Ide, ahol a vadont már felváltotta a kultúrnövényzet, emberi vonatkozásban azonban még a dzsungel törvényei uralkodtak, hurcolták elrablói Saturnáliát, hogy mint a női nem ritka példányát értékesítsék a kéjenc nagynőnél. Az „Istennő” tehát keresve sem találhatott volna alkalmasabb helyet, ahol az emberi élet jellegzetességei oly szembeszökő formában mutatkozhattak volna meg, mint itt. Egyszerre kapott ízelítőt a jóság, a gonoszság, a nyomor és a gazdagság mélységeiről. Megismerhette az elnyomottak és az elnyomók, az elesettek és a felmagasztaltak között húzódo szakadékokat, s most tépett, hiányos öltözetben, kócos, zilált hajjal, csupasz kebellet, nyitott csípővel, lomposan, mezítláb, de királynői tartással, felkészülve arra, hogy legyűrje a kiszolgáltatottságból eredő gyengeségét, ott áll a szikár, kiélt pofájú, pergamenbőrű zsarnok előtt, aki háremőrei fedezete mellett közelít feléje. Mikor Saturnália már kézzel elérhető távolságban volt, hátralépett és megszólalt:

- Ki vagy te? És milyen jogon merészeltél idehurcoltatni? - hangja metszett, mint a borotva, arca lángolt, s látszott rajta, hogy a következő pillanatban ellenfelére veti magát, ha az közelíteni akarna hozzá.

- Csillapodj kicsim! - szólt hozzá a maharadzsa - ezek az urak megszokták már a hasonló jeleneteket, kár feszélyezned magad. Azt pedig sejtethet: nem hiába adtam ki érted, mint a női nem legszebb lótuszáért egy kisebb vagyont. - Elhallgatott, szemei végigpásztázták az indulattól megfeszült izmokat - ha okos leszel - folytatta - asszonyaim között te leszel a Nap, de ha akarod, kívánságodra vadállatok elé dobatom valamennyit, hogy osztatlanul csak szerel-mednek éljek. Gyönyörű vagy! Buddhára esküszöm, még nem láttam hozzád hasonlót! Fallal vetetem körül palotámat, hogy éjjel-nappal gyönyörködhessek mezítelenségedben! - Hirtelen előre lépett, hogy megragadja a lányt, de egy jól irányzott rúgástól hátratántorodott, s ha egy hordófejű háremőr széles melle meg nem támasztja, hanyatt terül a vastag, süppedő szőnyegen.

- Bestia! - sziszegte a fogai között.

- Ne közelíts hozzám - szólt hozzá Saturnália - mert halálnak halálával pusztulsz! Mi a te vagyoned az én atyáméhoz képest? Százalékok paránya az Óceánhoz! Nincs szükségem rá, s ha azt akarod, hogy napod idő előtt le ne áldozzon, tedd szabaddá számomra az utat!

- Nem olyan forró a kása, kicsikém - válaszolt a maharadzsa kifújva magát - ismerjük az ilyen kis szukákat: a delhi-i apacspiacon ingyen dobják testüket vigéceiknek, de ha véletlenül nagyobb hal akad horogra, behajtják rajta hiteleiket is! De - ha valóban olyan gazdag atyád van, annál jobb! Előkelő származásod révén legalább Buddha késői ivadéka ez egyszer méltó ágyasára akad! Azonban vigyázz, mert ha továbbra is ellenkezel, ma este veled lakatom jól anyatigrisemet!

Saturnália hátborzongató kacajra fakadt:

- Ne bízd el magad, nagyúr! Csak akarnom kell és India összes anyatigrise a palotádba jön, hogy megbosszulják a rajtam esett gyalázatot.

- Nézzétek! A kis boszorkány! Tán még a tigrisekkel is cimborál! Még szerencse, hogy Buddha oltalma alatt vagyok, s van elég hatalmam ahhoz, hogy halomra lövessém őket, ha bekövetkeznék.

Most Saturnália lépett előre.

- Beképzelt majom vagy! Honnan tudhatnád, hogy akik a hátad mögött állnak, barátaid vagy ellenségeid-e? - Amint kiejtette a szavakat, a gondolatnál is sebesebben felkapott egy bronz vázát, s a közte és a Maharadzsa között éktelenkedő Buddha szobor ragyás arcához vágta, mondván: zúzzátok szét bálványaitokat és megszabadultok a zsarnoktól is! - Kiáltása percekig ott remegett a teremben, izmai megfeszültek, s lábait szétvetve mindenre elszánt akarattal leste ellenfelének mozdulatait.

A Maharadzsa felhördült:

- Isten! Te cafat! - oda a tabu, vigyétek! - felágaskodott, hogy a lányra vesse magát, de azon nyomban összecsuklott.

A pribékek megrohanták Saturnáliát, aki most már nem védekezett, hagyta, hogy magukkal cipeljék a tigris ketrecéhez.

Nyugtalan napok következtek Delhire, s egyben India nagyobb városaira is! A csöcselék, az anarchista szervezetek irányításával, abban a hiszemben, hogy Saturnáliát a testkultusz hívei tüntették el, rohamot indított az örömtanyák ellen, s nem elégedett meg a nyilvánartott nők fényképeivel, felzavarva a párzókat, a pincétől a padlásig felhajtotta az épületeket.

A szokásos rendőri erők tehetetlenül nézték az utcára kicsapott mezítelen férfiakat, nőket, s a kormány, mivel saját fegyveres testületei elégtelennek bizonyultak, idegen katonaságot vetett be a féktelen orgiák letörésére.

De vajon eredménnyel végződhetett-e a hajsza a csavargók, a koldusok millióinak felzúdulásával szemben? S főleg azért nem, mert amíg a „süketek, bénák, vakok” szabadon szervezhették konspirációs támadásaikat, a kormány csapásai nem a felkelés magva, hanem a kommunista és munkás sejtek ellen irányultak! Gandhi apó tehát, aki nemcsak kolduskirály, hanem a szó valós értelmében is milliárdos volt, mert a hosszú évtizedek alatt az alamizsnafillérekéből kolosszális vagyont gyűjtött össze, Delhi egyik külvárosában, egy rozoga padlószobában, magabiztos hunyorítással nyitotta fel Egmond előtt titkos ládáját, melyben a csörgő aranyon, a szikrázó drágaköveken kívül a legértékesebb magán- és állami vállalatok értékpapírai porodtak.

- A néptől kaptam fiam, s most visszaadom kamatjaival együtt - mondotta, s feldobott egy tízdolláros aranyérmét, amely csörögve hullott vissza a többi közé.

- Láthatod - folytatta - az arany, a gazdagság csak a balgákat vakítja el! Én ugyanaz vagyok, aki ötven, hatvan évvel ezelőtt voltam, s ha holnap az utolsó centiómat is elviszi a forradalom, nem kell foglalkozást váltanom. Igaz - tette hozzá - koldus sem lehet mindenki, főképpen milliomos koldus, ugyanis a mi művészetünkben is vannak kimagasló egyéniségek: sztárok! És vannak statiszták! Dolgozni, vagy dolgoztatni! Verítékezni, vagy mások verítékéből élni? Ez a lényeg! Az ütközőpont ember és ember között, ami magában hordja a háborúk, a forradalmak csíráját! Csak amíg mi egy vállrándítással túltesszük magunkat egy esetleges lecsúszáson, azok, akik véres kézzel, embertársaik jogainak sárba tiprásával építik fel egzisztenciájukat, foggal, körömmel kapaszkodnak a könnyű életet biztosító vagyonhoz.

Itt megállt, csontos, aszott kezével beletúrt az értékpapírok közé, majd így folytatta:

- Öröndetes jelenség, hogy manapság, főleg a fejlett nyugati államokban a gazdagok fiatalságát az erkölcsi züllés egyre inkább a koldus lelkületét jellemző nihilizmus felé hajtja, s ha mi megfelelő dotációkkal irányítani tudjuk ezt a folyamatot, ugyanazt az eredményt kapjuk, amit itt, a korgó gyomrú fakírok hazájában. Itt már mi is meg tudunk állni a lábunkon, szeretném ha te, Stauráliával együtt minél előbb nyugatra mennél! Mit szólsz hozzá?

Egmond a kamrából átalakított rádiós központ felé sandított, majd az ablak törött üvegén át kinézett az utcára, ahol a forradalom testőrsége cirkált, rongyai alatt a legmodernebb automata fegyverekkel, s némi töprengés után szólalt csak meg:

- Kívánságodnak örömmel tennék eleget, apó, de hol van Saturnália? - E pillanatban, mintha válasz lett volna a szavaira, kinyílt a kamra ajtó és Füle jelent meg a küszöbön.

- Jó hír apó! Jó hír! - kiáltotta, mintha nem is csak néhány lépés választotta volna el őket egymástól - Gangesz torkolatvidékén, Kalkuttától nyugatra egy lányt dobtak a tigrisverembe, személyleírása egyezik Saturnáliáéval, a legfrissebb jelentés szerint a lány életben van! A vadállat érintetlenül hagyta.

Egmond és Gandhi apó összenéztek, szemükben egyszerre jelent meg a könny és a mosoly, hisz kettős öröm érték őket: nemcsak életjelt kaptak Saturnália felől, a csodával határos körülményekben isteni beavatkozást gyanítottak, egyúttal igazolni látták harcuk igaz voltát! Egmond felkapta Fülest és meglóbálta a feje felett:

- Ügyes fickó vagy gyermek, méltó helyet kapsz a forradalom vezérkarában!

- Jó, jó! - rebegte a fiú, de ha összeroppantasz, nem sok hasznomat veszítek, s közben fontos közleményeket szalasztunk el! - Egmond elengedte Fülest, aki besiklott figyelőhelyére, ő pedig apó elé állt:

- Utazom apó!

- Nem, fiam! - válaszolt az öreg - Te most itt maradsz, s majd én és Füle utazunk!

A kijelentés annyira egyértelmű volt, hogy Egmond meg sem próbált ellenkezni. - Te már egyszer elveszítetted magad mellől - folytatta apó - most bízd ránk! Gondoskodj Füle leváltásáról, mert egy óra múlva indulunk!

Előbb azonban maga elé állította a fiatalembert, s markába nyomta a kezében tartott kulcs-csomót - itt van fiam! Te vagy a legméltóbb rá, hogy vagyonommal sáfárkodj, ha a hosszú úton netán valami bajom esne! Légy hű öreg barátodhoz, és ne feledd: életerős politikai eszme, amely a tudomány ugrásaival együtt haladó ember vallási igényeinek is megfelel, csakis az elavult társadalmi rendszerek, vallási defetizmusok hamvai felett születhet!

Egmondnak, aki Fülehez hasonlóan csaknem húsz évig vezette a „vak” koldust és ismerte rögeszméit, nem volt más választása, belecsapott az öreg markába:

- Úgy lesz apó! Ha új világot akarunk felépíteni, nem szabad félnünk a romoktól sem! - Hosszan ölelte az öreget, majd benyitott Fülehez, aki boldog vigyorral vette tudomásul, hogy Gandhi apó mellett részt vehet a Saturnáliát kiszabadító akcióban.

Saturnálián erőt vett a fáradtság, s karjait a vadállat inas nyaka köré fonva álomba merült. Álmában csonthegek közt járt-kelt, s a hideg, fogvacogtató szél émelyítően bűzös, rothadó hússzagot kavart fel. A hegy aljához érve a talaj megcsúszott alatta, majd mintha óriás malomkövek surrogtak volna körülötte, vele együtt az egész hegyoldal zuhanni kezdett. Már kezdte elveszíteni a jelenés érzékelését, midőn erős koppanást hallott feje felett. Felnézett,

előbb két hatalmas metszőfog ásított feléje, aztán lassan, a visszatérő öntudattal együtt, feltárult előtte a tigris egész pofája, amint állkapcsait csattogtatta egy láthatatlan ellenség felé.

Felébredt! Az álomnál is nyomasztóbban ható rideg valóság nézett szembe vele, de ismervén az állat ösztönét, ő is fülelni kezdett - előbb szórványos puskalövések jutottak hozzá, aztán egész sorozatok, majd, mintha a pokol szabadult volna el, pillanatok alatt rengett az egész palota.

- Megjöttek! - gondolta - Eljöttek értem! - Arca felragyogott, s fektéből felugorva, ahogy ereje bírta, cibálni kezdte a vasrudakat. - Itt vagyok! Itt vagyok! - kiáltotta, ahogy a száján kifért. Hangja végig örvénylett az alagsoron, de bármily erős visszhangot keltett is, elnyomta azt a tigris bömbölése. - A vadállat, amely addig meghunyászkodva heverészett mellette, most állkapcsait csattogtatva nekifeszült a ketrec két oldalának, és szinte sírtak az erős acél rudak!

Valóban megjöttek! Gandhi apóval az élen, Kalkutta rongyosai körülvették a palotát. A mit sem sejtő őrség előbb gúnyolódva zavargásztta a palota-kertben letelepedő „zarándokokat”, később azonban a rongyosok újabb és újabb özönlése láttán gyanút fogtak és rádió útján erősítést kértek a helyőrségtől. Ilyetén felsorakozva több ellenséges gyűrű alakult ki és amikor Gandhi apó jelt adott a támadásra, a vaktában eleresztett golyók borzalmas pusztítást vittek végbe mindkét táborban.

A palota a támadást követően percekben belül az anarchisták kezére került. A nehéz gépfegyverekkel támadó sorkatonaság azonban előbb-utóbb felmorzsolta volna őket, ha Füles, a furfangos kis apacsgyerek időben fel nem fedezi és fel nem nyitja a tigrisvermet. A szabaddá tett vadállat vérfagyasztó bőrdüléssel kirozott, s mire a nyomában rohanó Saturnália a tethelyre ért, csak szétroncsolt hullákat talált a félelmetes erejű fegyverek mellett.

A harc véget ért! Megkezdődött az élők haláltánca a holtak felett. A palota bútordarabjaiból, elesett sorstársaik és a katonák tetemeiből emelet magas máglyát hordtak össze a megmaradt rongyosok, s miután egy faóriás kinyúló ágára fölötötték a gutaütésben kimúlt Maharadzsát, leöntötték az egészet benzinnel és meggyújtották.

Lobogott a nagy tűz! Magasra csapó lángok birkóztak az éjszaka setétjével, s a feltámadó friss, tengeri szellő pörkölt hús szagát vitte az ország belseje felé. Akik nemrég még engesztelhetetlen gyűlölettel gyilkolták egymást: a Maharadzsza és hívei, kiszolgálóikkal, az idegen zsoldosokkal, zsírral locsolták a kutyamód tengődő páriák ösztövére húsát, hogy aztán egyetlen elemmé olvadjanak össze. Saturnália egy ideig szinte kövé meredve belebámult a lángtengerbe, majd mintha akkor ébredt volna csak fel álmából, dülöngve, tántorogva a táncolók közé vetette magát.

A gyűlölet, az évezredes bosszú, a meg nem talált kiegyenlítődség halálorgiája volt ez, amely mire pirkadni kezdett, maharadzsák palotáinak, lámák kolostorainak ezreit hamvasztotta el! A kétarcú Indiában, a mesék földjén megkezdődött a két végét: a nyomor és a gazdagság élet-halál harca!

A delhi-i repülőtér pavilonja előtt Gandhi apó és Füles búcsúztatták a messzi útra induló Saturnáliát és Egmondot. Mindnyájan elegáns öltözetben voltak, és ahogy kedélyesen beszélgettek, a legszemfülesebb kopó sem fedezhette volna fel bennük az előző éjszaka borzalmainak szervezőit, közvetlen irányítóit!

Már éppen elérkezett a beszállás ideje, mikor délkelet felől karcsú vadászok által közrefogva amerikai csapatszallítók és nehézbombázók tűntek fel. Összenéztek, Gandhi apó feltette hanyag eleganciával mellére lógó monokliját és felemelte szemét a motorzúgástól mennydörgő égboltozatra:

- Tudtam, hogy bekövetkezik, de csak hadd jöjjenek! Mi itt, ti ott, elvágjuk az imperializmus torkát és akkor - nem fejezte be kifelé készülő szavait, Egmond egyre sápadó arcának láttán - csak semmi érzékenykedés gyermekem - folytatta - ez a harc a miénk, s csak akkor győzhetünk, ha helytállunk a magunk posztján!

- Nem lenne jobb bevárni a fejleményeket? - vetette ellen Egmond.

- Nem! Semmi szín alatt! A ti küldetésetek fontosabb harci feladat mint a miénk - emelte fel hangját az öreg - különben is elegen leszünk, így van, Füles? - ránézett a fiúra, de Füles mintha oda sem figyelt volna csak vigyorgott. Képzeletben már felrobbantott amerikai repülőgépeket látott maga előtt.

Saturnália kezét nyújtott az öregnek:

- Helyesen látod, apó - mondta - az elszalajtott percek soha nem térnek vissza! Az én Atyám áldása kísérje lépéseiteket! Indulunk! - megcsókolta az öreget, majd két tenyere közé fogva a fiú állát, belenézett a parázsló gyermekszemekbe: ügyes fiú vagy Füles, de vigyázz, ne légy túl merész, mert a forradalomnak többet használsz életeddel, mint haláloddal!

- Bízhattok bennem - válaszolta a fiú - csak ti vigyázzatok magatokra, nehogy - kört rajzolt a feje köré - a villamosszék acélkorongja legyen jutalmatok.

Összemosolyogtak, aztán egy utolsó csók-ölelés, baráti kézfogás után Saturnália és Egmond elindultak a már remegve várakozó óriástartú gépmadár felé!

Elhelyezkedtek a kényelmes székekben, s miután leadták rendelésüket, mintha belemélyedtek volna a napilapok olvasásába, hallgatták az utasok elbeszéléseit az elmúlt napok eseményeiről: milyennek látják a kívülállók, s hogyan kell tovább vinniük a forradalom ügyét. Hamarosan kiértek a nyílt Óceán fölé. A szárazföldet sima víztükör váltotta fel, s mintha gondolataik a természet végtelen arányait vették volna szárnyra, csapongva röpdöstek az elkövetkező napok tennivalói körül. A gép nemre, nemzetiségre eléggé vegyes utasai közül egy berlini újságíró és egy New York-i ügynök voltak a leghangosabbak:

- Úgy látszik igaz a közmondás: madarat tolláról, embert barátjáról ismerjük meg - mondta nagyképűen az újságíró -, így vagyunk a nemzetek egymás közötti politikájával is! A kínai-indiai konfliktusból az oroszok kimaradtak, a semleges Indiát nyugat-európai és amerikai barátai gardírozzák! Csak rá ne fizessenek, mert ami itt történik egyáltalán semmi biztosítékot nem nyújt arra vonatkozólag, hogy India valaha is képes lesz megfizetni a hitelbe vásárolt fegyvereket.

- Ugyan már barátom! - állította le az ügynök - ne legyen annyira kicsinyes! Valamit vissza is kell adnunk abból, amit Indiából elhordtunk, helyesebben elhordtak az angolok, aztán ha belegondolunk, a fegyverek a mi céljainkat is szolgálják!

- Hát igen! Mi másért robbantották volna ki a konfliktust a két legnagyobb lélekszámú, népességre legszaporább állam között?

- Remélem nem okoz magának fájdalmat? Hadd pusztuljon ez a nép! Ez a legolcsóbb eszköze annak, hogy megszabaduljunk az emberiség legnagyobb teherterhelésétől, hisz maholnap előlünk is felfalják a kenyeret.

- És ha az idegen fegyverek segítsége ellenére is megbukik a kormány? - vetette ellen az újságíró - A felülkerekedett proletár hatalom minden bizonnyal baráti jobbot nyújt a kínai félnek. Akkor mihez kezdenek? Szégyenszemre ismét visszavonulnának a szovjet békepolitika elől?

Az ügynök nevetett: - Úgy gondolja, mi megváránk, míg a dolgok odáig fajulnának? Nem, barátom, akkor még idejében hathatósabb eszközökhöz nyúlunk. Vagy tán Ön örülne, ha ez a mihaszna színes bőrű népség kiöntene medréből és elárasztaná az egész civilizált világot? Elég bajunk van a japánokkal is! Na, nem egészen, ne értsen félre, de számolnunk kell azzal, hogy egy mindenben versenyképes, politikai ideológiai struktúráit tekintve ellenséges hatalom áll velünk szemben. Persze véleményem szerint India és a kelet-indiai szigetvilág népeinek elégedetlensége soha nem fog totalitárius kommunizmusba vezetni.

- Tudom hova akar kilyukadni, de véleményem szerint a Szovjetunióknak is elég a maga baja! Úgy jár majd az is, mint a túltömött bendő: előbb-utóbb kilyukad és akkor látják csak, hogy mennyi mérget zabált fel mohóságában.

- Az államkapitalizmus is jobb az anarchiánál!

- A baj abban rejlik, hogy amíg nálunk, vagy bármely más kapitalista országban az első pillanatban a nép széles rétegei állnának egy esetleges forradalom mellé - csak a változatosság kedvéért is - ott ugyanazok a tömegek már nem hajtanák fejüket ismét járomba, s ha van is ellentét közöttük az új rendet illetően, az alapgondolat ugyanaz! Be kell ismernünk, hogy az alulról jövő por beköppött bennünket, s ha nem akarunk megfulladni, alkalmazkodnunk kell. Végtére is a fejlődés, a tudomány térhódítása előbb-utóbb felnyitja minden ember szemét, s még mindig jobb, ha mi osztjuk szét, amink van, mintha úgy ragadnák el tőlünk, mint itt is tapasztalhattuk. Szerintem, s ebben vallom a szocialista országok stratégiáinak nézetét: nem az elmaradott népek elpusztítása jelenti a kivezető utat, hanem a felhalmozott és még kiaknázatlan javak igazságos felosztása!

Egy éltesebb, ránézésre is előkelő indus asszony, aki 16-17 évesnek látszó lányával utolsónak szállt fel a gépre, fészkelődni kezdett, majd:

- De Uram - szólalt meg mély lélegzetvétel után - Ön intelligens férfi léte úgy beszél, mint a kommunisták..., mintha pártolná a csőceselék bestialitását, hisz ha csak ránk, arisztokratákra mérnék csapásaikat, de a felgyújtott kolostorok, pagodák, a lámák, az istenek, mit ártottak nekik?

- Bocsánat Asszonyom - válaszolt az újságíró - engedelmeivel, nem akarom megsérteni, de szerény véleményem szerint azok ártottak a legtöbbet! Mert, ha évezredek dogmáikkal nem akadályozzák a fejlődés menetét, azt, ami most szemünk előtt végbement, nem történt volna, mert a fejlődés már lassú, észrevehetetlen változások formájában eltüntette volna a ma súlyos és fájdalmas sebeket okozó társadalmi ellentéteket. A vallási dogmákat azonban mindig az erőszakhatalom formálta, merevítette, s ha megszületésük pillanatában, sőt hosszabb távon rántottak is egyet a történelem szekerén, később kerékkötőivé váltak! Mit gondol, asszonyom, mi lenne a világ nagy vallási hierarchiáinak a sorsa, ha vezetőik a tudomány mai álláspontjára helyezkednének? De mivel ezt nem teszik, azok is csak az erőszakhatalmak utolsó mentsváraként fognak összeomlani, de akkor véresen és végérvényesen! Új istenek születnek ma, s szerény véleményem szerint ez, ami itt történik, egy az egész világra kiterjedő robbanás előjátéka.

- Ha nem ismerném német barátunkat - jegyezte meg az ügynök -, azt hihetném, hogy egy szovjet agitátorral kell megosztanunk szerény hajlékunkat, de így nem veszem komolyan próféciáit. Igjunk barátaim! - A stewardess körbekínálta az ügynök által megrendelt italt.

- Megértem, hogy Ön nem veszi komolyan - szólalt meg ismét az asszony - de én - felzokogott - akinek az egy lányomon kívül mindene odaveszett: a férjem, a fiaim, a vagyonom!

- Az élet azzal fogja kárpótolni asszonyom, aki megmaradt - felelt az ügynök helyett az újságíró és végigmérte az anyját csitítgató lányt.

- Nyugodj meg anyám! - mondta neki - a holtakat már nem lehet feltámasztani, vagyunk pedig marad annyi, hogy szerényen eléldégteljeskedjünk egy darabig!

- Szerényen! Egy darabig? És utána? Nem leányom, ez a teljes megsemmisülés számunkra! Jobb lett volna, ha mi is ott pusztulunk a romok alatt.

- Dolgozni fogunk anyám, vagy - szemei összevillantak az újságíróéval - esetleg találunk más foglalkozást!

- Igen! A koldulást, vagy a gyalázatot!

Saturnália felkapta a fejét és gúnyos kacajra fakadt:

- Miért ne - mondotta - úri dolog mindkettő! - farkasszemet nézett az elkeseredett asszonnyal.

- Te kokott - sziszegte amaz a fogai közt és elfordította fejét, míg a többi utas csak ezután figyelt fel Saturnáliára igazából, aki még hangosabb kacajra fakadt, s - kokott, kokott - ismételte -, még hozzá a javából!

Egmond Saturnáliára nézett, majd az asszony felé:

- Bocsánat hölgyem, de Ann hercegnőnek súlyos tapasztalatai vannak e szóval kapcsolatban és az Ő nevében bocsánatkérésre szólítom fel!

- Ó nem, egyáltalán nem érzem magam sértve - intette le Saturnália - sőt, annyira megtetszett, hogy New York-ba érve klubot fogok alapítani, amelynek tagjai közé csakis kizárólag hozzám hasonló arisztokratákat veszünk fel. Természetesen a kokott szó kultiválására gondolok!

- Látod anyuskám - a lány arca felderült - talán éppen Ann hercegnő lesz, aki segítségünkre siet az új élet küszöbén.

Az asszony visszafordult Saturnália felé, majd:

- Lehet kislányom - mondta - igazán sajnálom hercegnő, amit felindultságomban mondtam, de ha beleképzelem magát az én helyzetembe, bizonyára megérti, hisz talán sokkal nagyobb veszteségek érték, mint minket, csak okosan humorral igyekszik palástolni fájdalmát.

- Ismételten hangsúlyozom, hogy számomra az Ön által odavetett szó talán épp a leghelyesebb kifejezés volt - mondta Saturnália elbűvölő mosollyal ajkán -, de ne firtassuk tovább, inkább barátkozzunk meg, gondolom hasznosabb téma is akad, amivel kitölthetjük kényszerű együttlétünk még hátralévő idejét.

Az ügynök elértette Saturnália szavait, s üzletet szimatolva megelőzte útítársait, behízelt szavakkal fordult hozzá:

- Igazán megtiszteltetés számunkra az Ön jelenléte hercegnő, s úgy gondolom kitűnő ötletének népszerűsítésére legalkalmasabb lenne világszerte ismert cégünk - egy névjegykártyát vett elő, hogy átnyújtsa. - Nem szeretnék indiszkrét szituációban feltűnni - folytatta -, de...

- Nem hiszem, hogy Ann hercegnőnek szüksége lenne az Önök proklamálására - szólt közbe az újságíró -, s ha tökebefektetésre gondol, talán alkalmasabb hely lenne Nyugat-Európa: London, Párizs, Róma! Szerénységből saját hazámat nem is említem, de hisz úgyszólván egységes gazdasági platform az egész!

- Nem, nem akarok profitot húzni - mosolyodott el Saturnália - ragaszkodom eredeti tervemhez: New York-hoz, ajánlataikat azonban örömmel fogadom, mert eléggé ismeretlen környezetbe megyek, másrészt megfelelő ajánlólevelekkel ellátott európai klubtagokat is szívesen látok! A részkérdéseket illetően titkárom megfelelő felvilágosítással szolgál. - Egmondra nézett, aki készséggel fordult a két kellemetlenkedő felé, Ő pedig ölébe helyezte nélkülözhetetlen kísérőjét, a gitárt, s előbb eljátszotta pianóban, aztán felcsendült ajkán a Seherezáde, de nem földi, távoli hazája nyelvén, mintha millió egyéb hangszer kísért volna a csodálatos szoprán hangot, a gép belseje dallammal telítődött, s az utasok, akik addig feszélyezve hallgatták a párbeszédet, mire Hawaii fölé értek, ahol üzemanyag vétel miatt rövid pihenőt tartottak - a legmeghittebb baráti körre rázódtak össze. Leszállás után pedig együtt indultak a Saturnália által bérelt társas kocsin a tengerpartra, hogy gyönyörködjenek a természet: a mélyzöld foltokkal tarkított sárgás parti fövény, a víz és ég szokatlanul sajátos, ritka kékségében.

A legnagyobb változás Maján, az indus lányon volt tapasztalható: Saturnália mellé szegődött, s mintha kicserélték volna, mintha lélekben, testben újjászületett volna, kacagva, hancúrozva futott előre Saturnália nyomában a süppedő homokon, futtában kapkodva le magáról a gyász emlékeit. Anyja, aki hátramaradt a többiekkel, látván a szentségtörést, sikongva rohant utána, Maja azonban nem nézett hátra, belegázolva a sima víztükörbe versenyt úszott az „ismeretlennel”.

- Nem illik reklámozni mások nyomorát! - lépett elébe az újságíró, de később, a gép kattant, s pont abban a pillanatban, midőn a két lány kilépett a vízből.

- Uram - fordult az újságíróhoz az ügynök - ha Ann hercegnő a testkultusznak akar áldozni, ez a kép számára a legmegfelelőbb belépőjegy lesz Amerika mágnásai közé!

Maja egy öl tűzpiros tengeri rózsával karjaiban anyja elé térdelt, aki ráterítve fátylát, mintha el akarnák rabolni tőle, görcsösen szorította magához.

- Ugyan anyuskám, ne butáskodj - szólt rá a lány - a ruha nem véd meg semmitől, testemen pedig, ha nem csalódom nincs mit szégyellenem!

- De annyi férfi előtt, kislányom.

Saturnália, aki mint egy makulátlan vesta-szobor állt mellettünk, megszólalt:

- Asszonyom, a szép testben általában szép lélek lakozik! Ezek a férfiak büszkék lehetnek arra amit láttak!

- Köszönöm - vágott vissza az asszony ismét ellenséges szemeket meresztve rá -, nincs szükségem kimagyarázkodásra, öltözz lányom!

Maja felállt, ellökte maga elől a fátylat, majd Saturnália mellé lépett:

- Anyám - mondta - csak akkor megyek veled, ha együtt maradhatok Ann-nal, hisz neki sincs senkije! Kérlek, fogd ezeket a rózsákat, tőle kaptad, gondolom kiengesztelésül!

Az asszony kezébe vette a rózsákat, gondolkodni látszott, előtte a végtelen kékség, s a kékség középpontjában a két lány, akiknek testéről, mint igazgyöngyök, peregtek lefelé a vízcseppek. Látott valamit? Talán éppen Saturnália szemeiben, vagy az óceán vérét jelképező rózsákban? Megborzongott, s szinte menekülésképpen ölelte magához a lányokat, egyszerre mindkettőjüket:

- Az idegek játéka ez az egész élet, gyermekeim - mondta, - az élvezheti csupán, aki örülni tud a pillanatnak!

A fátyolból vont spanyolfal mögött felöltöztek, s visszamentek társaikhoz, akik már szorongva vártak rájuk, mert az idő ugyancsak előrehaladt. Kár volt egyébként az idegeskedés, mert a gép nélkülük nem indult volna tovább. Felszállás után, mintha mi sem történt volna, sokáig csak a sziget szépségéről, a természet csodálatos összjátékáról beszéltek, na meg a rózsákról, mert azok mintha egyenesen az égből pottyantak volna, avagy az óceán mélyéről hozta volna Saturnália felszínre.

Gandhi apó és Füles megvárták, míg a gép felszáll, aztán beszálltak a rájuk várakozó autóba és szállásukra hajtottak. Tetszett nekik a rohanás, szívesen végigkocsikáztak volna a városon, hisz életükben először vették igénybe a technika modern járművét, de nem volt vesztegetni való idejük, mert részt akartak venni az esti órákra hirdetett tömegtüntetésen, s addig még át is kellett öltözniük.

- Mit szólsz hozzá Füles? Ugye gyorsabban haladnánk az előbbihez hasonló versenyparipán - szólt apó a fiúhoz, aki miután visszabújtak régi, feslett, toldozott gúnyájukba, kosárkájával a karján hangtalanul baktatott mellette a város központja felé.

- Kell a pénz, apó! - válaszolt a fiú. - Már úgyis sokat költöttünk és napok óta nem keresünk semmit.

- Na, ne hörcsögösködj - vágta rá az öreg - sokszor, de inkább legtöbbször a gyorsaságon múlik, hogy a tiéd, vagy egy másik markába hull-e az odavetett garas, most pedig nagy térről van szó és elsőként kellene a tetthelyre érünk. - Gallérjánál fogva visszarántotta a fiút és egy bankjegyet nyomott a markába: Nesze - mondta -, egy vérbeli koldus gavallérabb a királynál, állítsd meg az első taxit és siessünk, úgy érzem, ha már ott lennénk is késő lenne!

Füles méltatlankodva megállt és elkezdett integetni, a kocsik egymás után robogtak el mellettük, de bizony egyik sem állt meg, hogy felvegye őket, hiába lobogtatta ujjai között a bankjegyet is!

- Nem tetszünk nekik - rázogatta fejét az öreg -, bezzeg ha ki lennénk nyalva, mint az imént, kapva-kapnának értünk!

Már azon voltak, hogy gyalogszerrel folytatják az utat, midőn egy fekete Cadillac elibük vágott, s ugyanaz a lobogó hajú fiatalember nézett feléjük, aki a minapi gyűlés vezérszónoka volt.

- Ön nem félti a kárpitozott üléseit? - bökött feléje az öreg, miután az autóhoz léptek.

- Félteni félttem, mert nem az enyém, a párté, az Önöké is, de most még hálát is adok a sorsnak, hogy találkoztunk, mert éppen Önöket hajkurásztam városszerte.

- Akkor mindhárman szerencsések vagyunk! Lép fel Füles és segíts! Nehezen megy már az ilyesmi az én csontjaimnak.

Beszálltak, átestek a kölcsönös üdvözléseken - látásból már ismerték egymást -, s míg a kocsi sebesen cikázott velük utcáról-utára, beszélgettek:

- Mit akarnak Önök? - támadt rájuk haragosan Raul, a fiatal kommunista aktíva, szemei villámokat szórtak, de azért arra vigyázott, nehogy felbőszítse még jobban az anarchisták vezéreként tisztelt öreget. - Mészárszékre, vágóhídra küldik ezt a nyomorult népet? Nem látják, vagy nem akarják látni az anarchia vérbe fojtására érkezett amerikai, angol katonaságot? A kormány nem bízik, nem is bízhat saját katonaságában, ezért idegen, gépesített tengerészgyalogságot vezényelt a tüntetők ellen. Még nem késő, halál vagy egy időre taktikai visszavonulás! Ha a kormány nem is, mi tudjuk, hogy a döntő szó az Önöké. Elismerem, hogy a mi népünk inkább hajlik az anarchia, mint a kommunizmus irányába, mert évezredes rabszolga-

sága alatt inkább a gyilkos ösztönök, mint a tudományosan megalapozott forradalmi harc-készség tudatosodott benne. De meg kell érteniük, hogy az értelmetlen öldöklés, gyújtogatás, évezredes kultúránk elpusztítása nem viszi előbbre, sőt hátráltatja a forradalom ügyét. Miért vigyük vágóhídra népünket? Mi a biztosítéka annak, hogy eredményesen szétzúzhatjuk a nyugati imperializmus által megerősített kormányt? Semmi! Továbbá a kormányon belül is vannak barátaink, Őket is számításba kell vennünk! Nem támadhatunk a rendszer egésze - csak azok ellen, akik az új rend kialakításának kerékkötői, azokat pedig személy szerint ki lehet válogatni és eltávolítani az útból.

- Igazat kell adjak, fiam! - bólogatott az öreg. - De van-e jogunk más mederbe terelni népünk ösztönös harcát? A taktika is kétélű fegyver, az idő nekünk is, de nekik is kedvezhet! Nem, barátom, elég volt az ámításokból! Mi elkezdünk és be is fejezzük! Nem szorulunk baráti segítségre! Elég aranya, fegyvere van a nemzetközi imperializmusnak ahhoz, hogy elpusztítsuk vele! - Gandhi apó mosolygott, arca mintha megszépült volna, amint éppen üszkös, leégett romok mellett haladtak el. - Aki harc közben vész el közülünk, az hős lesz! A romokat majd eltakarítjuk - folytatta - a szabadság mindennél előbbre való!

- Sajnálom, hogy nem tudunk közös nevezőre jutni - adta meg a választ Raul -, céljaink azonosak, csak az idő és az eszközök megválasztásában különbözünk.

A kocsi hirtelen megállt: Szabadság, Testvériség stb. feliratú transzparenszek alatt óriási tömeg vonaglott előttük.

- No, barátom, mit tehetünk az Önök érdekében? - Gandhi apó megszorította Raul karját.

- Most már semmit! - volt a halk válasz.

Kiszálltak, elhagyták a kocsit, amely nagy nehezen megfordult és visszafelé iramodott, ők pedig - Raul is - elvegyültek a tömegben.

- Megjött Apó! Megjött a koldus generális! - cikázott végig a tömött sorokon. Pattogva szólt az induló, s a többségében mezítelen talpak ütemesen verődtek a hús alkonyi szellőtől megmerevedett aszfalthoz. Egyszer csak megtorpantak az első sorok, s az utánuk következők szinte egymást hátrálkve megálltak. Amerikai, angol tankok zárták el előlük az utat, fent a magasban pedig karcsú vadászok jelentek meg! Az öreg felemelte fehér botját:

- Nem hátrálunk! Adjátok tovább! Előbb felrobbantani a tankokat, aztán egyetlen roham! ... Füles? Füles? - a fiút kereste, de hiába, mert ő, miután apót Raul mellett biztonságban tudta, macskaügyességgel áttörte magát a tömegen, s már az első sorokban osztogatta kis, piszkos, töredezett kosárkájából a benzinnel töltött ampullákat.

Hirtelen borzalmas robbanások rázták meg a levegőt, majd: - Hurrá! Szabadság, vagy halál! - kiáltások. A tömeg megindult előre! Égő tankok fáklyafényénél rohant egymásnak a két ellenséges erő, egy katonára száz felkelő!

Ekkor azonban megszólaltak az alacsonyan szálló repülőgépek gépágyúi és a háztetőkön elhelyezett könnyű tüzérség fegyverei is, ólomesőt, aknatüzet zúdítva az utcákon vonagló tömegre. A gyilkosok nem tettek, de nem is tehettek különbséget, válogatásra nem jutott idő, így egymásra hullottak a katonák és civilek, égő tankok rohangásztak a „mozgó” úttesten, de mintha a földből nőttek volna ki, újból friss tömegek indultak rohamra már nemcsak lent, a háztetőkön is, Fülessel, az ifjú forradalmárral az élen!

Amikor a kormány belátta, hogy közönséges fegyverekkel képtelen úrrá lenni a felforduláson, takarodót rendelt el, s visszavonta az idegen zsoldosokat is. A főváros a forradalmi erők kezébe került, melyek győzelemittasan vonultak a kaszárnnyák, a hadi üzemek felé, hogy felkészüljenek a további harcra.

Csodálatos, önmaga előtt is hihetetlennek tűnő órákat élt át az indiai nép! A hatszáz millió koldus történelmének legszebb lapjait írta a kupolák fölé kúszó hold fehérarannyá ötvöződő szolid sugarainál, melyek szemfedőt borítottak a holtakra és diadémot szőttek az élők fölé!

Egymillió halott Delhiben! Vörös pokol Indiában! - rikoltották az újságárusok New York utcáin. A rádió, a televízió, a lapkiadó vállalatok hangszórós autókön hívták fel a figyelmet a viharként támadt veszedelemre, s megtorló intézkedésekre szólították fel a kormányt.

A nagy handabandázásra azonban csak az indiai érdekeltségeiket féltő milliomosok dugták össze fejüket, az átlag amerikai nemtörődömséggel vette tudomásul, legfeljebb megtoldotta azzal, hogy: ugyan miért kellene félni egy kiéhezett, agyonsanyargatott néptől!

A kormány, amely egyrészt tartott a szovjet rakétabázistól, továbbá európai partnereiben sem volt biztos: vele vagy ellene lépnének-e fel, várakozó álláspontra helyezkedett, és míg megkülönböztető gesztussal nyújtott menedéket az indiai arisztokratáknak, köztük Ann hercegnőnek is, felajánlotta jószolgálatait a Madraszba menekült kormány és a felkelők között, mondván: a megkötöttségei alól felszabaduló népi erők esetleg nagyobb üzleti lehetőségeket teremthetnek, mint a két lappal - Szovjetunió és Nyugat - játszó kormány, az elpuhult mandarin és Maharadzsa dinasztiák utódai.

Így történhetett, hogy míg az indiai kormánycsapatok mellé beosztott - vezényelt - amerikai és angol katonaság tétlenül szemlélte az eseményeket, a titkos ügynökök a felkelők kezére játszották át a kormány által megrendelt fegyver- és hadianyag szállítmányokat.

Sárga veszedelem, vörös pokol, fehér akasztófa humor! India vérben edzett tömegei egymás után foglalták el a régi rend hadállásait, New York-ban pedig Ann hercegnő bemutatkozó estjére készülődött a milliomosok apraja-nagyja! Saturnália és Egmond az ügynök közreműködésével egy szupermodern, hetven emeletes felhőkarcoló legfelső szintjét bérelték ki, s a bérlethez tartozott a tető is, ahol hideg-meleg vizes fürdőmedencék csillogtak a törpe díszfák alatt.

- Siess, Ann, drága - sürgette Maja a tükör előtt készülődő Saturnáliát - vagy tán azt akarod, hogy érted jöjjenek a vendégek? Neked kellene fogadni őket!

- Nyugalom! - Saturnália Maja felé fordult, majdnem derékig érő haja szétbomlott, nyúlánk testén megfeszült a fekete selyem estélyi ruha, s a reflektorszerű megvilágításban, mintha aranypikkelyekről verődött volna vissza a fény, ahogy lesiklott bársonyos bőréről. - Én vagyok értük, vagy fordítva? Egy kis várakoztatás előkelőségre vall! Nemde?

- Igaza van Ann-nek! - erősítette meg szavait Una asszony, Maja mamája, aki Saturnáliának segédkezett az öltözködésnél. - Egy kis izgalom nem árt, ha megelőzi a találkozás pillanatait, annál nagyobb lesz a hatás!

Maját azonban nem tudták lecsillapítani: a luxus otthon, amely sokkal nagyobb kényelmet nyújtott, mint a volt indiai, feledtette vele szeretteit, az elvesztett paradicsomot, s remegve, kipirult arccal fordult a szalonra nyíló kémlelőhöz, hogy szemügyre vegye a jövőendő gavallérokat. Nem gondolt másra, nem is tudott, hisz agya nem tudott versenyt futni csókra, ölelésre termett testével, melyben máris ezer ördög ficáinkolt. Saturnália keresve sem találhatott volna alkalmasabb alanyt terveihez.

Végül is elkészültek és odaálltak az ajtó elé, mely gombnyomásra nyílt: a hatás leírhatatlan volt! Az oligarchiák ifjú nemzedéke ámulva nézte a két fekete pillangót - a ruha után -, akik az Ő szórakoztatásukra röppentek át az óceánon túlról. Saturnália, de nem kevésbé Maja varázslatos szépsége elbűvölte a kiélt, koravén szemeket! Vajon mit hoztak számukra? Az élet értelmét, avagy újabb lökést adnak az öngyilkossághoz vezető úton?

Gondolataikról - ha egyáltalán voltak - semmitmondó ábrázatok nem árulkodott, szemükkel azonban felítetták a két lányt, mint a kiszikkadt tómeder az esőcseppeket! Kezdetét vette a kölcsönös bemutatkozás, aztán a lakoma, majd a vég nélküli dínom-dánom.

Una asszony, aki a régi szép időket látta maga előtt felcsillanni, elemében volt, s vele együtt a mindenkinél fejfel magasabb Egmond. Ők gondoskodtak, hogy az egybegyűlt milliomos nemzetségek felolvadjanak a rock-and-roll és a twist viharzó forgatagában, a szíve, a lelke azonban Saturnália volt mindennek!

Hajnal felé elpilledt a társaság, s az orgia utolsó aktusaként, a vetkőző szám után anyaszült meztelenül felrohantak a tetőre, ahol belevetve magukat a medencék illatos, rózsaszínű habjai közé, hűtötték le az izgalom és a gyönyör által feltüzelt testüket.

Micsoda látvány! Hasonlíthatatlan szabad szerelem! Fürdőzés után, úgy ahogy voltak, Ádám-kosztümben, ki-ki a párjával összefonódva, mint valami különleges teknőcök elterültek a tető díszfái alatt, s megcsúfolva a lucullusi lakomák résztvevőit, hangos bőfögés közepett egymás pofájában eregették a megemésztetlen ínycségeket.

Kultúra? Lásd világ és okulj! Vajon hány lépcsőn kell még feljutniuk, hogy eljussanak a paradicsomba? Vagy ez már a vég? Nincs tovább?

Maja, a bővérű indus lány is elvérzett az első fordulók alatt, s most ott fekszik a fehérszirmú leander bokrok alatt egy Teddy nevű aranyifjú karjaiban, csak Saturnália maradt ki a játékból - mindenütt jelen volt, de miután végsőkéig felcsigázta a szenvedélyeket, az utolsó pillanatban elsiklott a konkra éhes agyarak elől, s most fehér hermelin bundájában a tetőre nyíló ajtóban áll, figyelemre sem méltatva a díszes társaságot, nézi a lágyan ringó tengert, a halvány pírban kiserkenő napkorong bíborát, s hallgatja a mélyről felszálló dallamot - egy béna verklis tekeri eszelősen a rozoga szerszámot.

- Rövid idő alatt messzire jutottam - gondolta - de vajon tetszik-e Atyámnak? Nem éppen példamutató mód, de ha ezeknek ez kell! Vagy-vagy! Vagy visszavezetem ezt az elkorcsosodott népet az atyai házba, vagy reménytelen eset lévén, fölösleges könnyeket ejteni érte. De hisz szabad kezet kaptam, minden embert a maga módján kell megközelíteni, ha eredményt akarunk!

Ahogy végignézett a szétszórtan heverő, züllött társaságon, tekintete lesiklott a kikötőre, ahol a hajnali derengésben súlyos zsákokat cipeltek a derékban megtört kikötőmunkások! Ezt a látványt már látta fentről, de akkor nem tulajdonított neki nagyobb jelentőséget. Sovány vigasz - gondoltak -, de tény, hogy azok élnek igazán, akik nem dolgoznak meg érte! De élnek-e igazán? Élet-e ez az ocsmány puhányság? Mások zsírján, mások verítékéből?

Felnézett az égre, ahol a hajnalcsillag épp a zenitre érkezett, és elmosolyodott:

- Keleten már virrad, és eljut ide is a fény!

Valaki a vállára tette a kezét - Egmond volt, aki előbb már elköszönt tőle, de visszajött, s most szemeiben különös csillogással ránézett:

- Saturna? Hagyd ezeket a puhányokat! Neked is pihenned kell!

- Ne bántsd őket Egmond! A társadalom egésze a bűnös, s még ezek közt is akadhatnak, akik életüket adják a szent ügyért! De bemehetünk, ha akarod!

Lassan lefelé indultak, s ötöt ütött az óra, midőn Saturnália szobája elé értek! A lány Egmond-ra emelte szemeit, kis ideig szemközt néztek, aztán megfogta a férfi kezét és maga után húzta.

Néma áhítat ömlött szét a szobában, s a kihunyt neon-fény helyett láng-vörös fátyol hullott a nyoszolyára, melyen az emberiség megváltásáért küzdő „isteni” Vénusz pázrott a koldus-királyyal.

- Bocsásd meg, hogy találkozásunk első pillanataiban kétkedéssel fogadtam szavaidat - rebegte a férfi -, köszönöm, hogy megerősítetted hitemet az emberben! Gyalázatos lény, igaz, de nagy is tud lenni, ha akar!

- S mi akarjuk, hogy nagy legyen, Egmond! Szövetségünk záloga lobogó szerelmünk legyen!

Az indiai példán fellelkesedve tépte le láncát az egész távol-, közép- és közel-kelet népe! Mintha egy láthatatlan kéz végighordozta volna a szabadság lángpallosát, mindenütt támadásba lendültek a háttérből előre nyomuló nép erők, s az első összecsapások során porba hullottak az emlékeztetőül meghagyott királyi trónok, összeomlottak a kapitalizmus által kitartott burzsoá dinasztiák - a finánc tőke fellekvárai, míg Moszkva, s vele együtt Peking ünnepelt, de már közel sem a kommunizmus ünnepe volt ez! Egyes-egyedül a béklyóitól megszabadult népé, azé a népé, amely kiragadta a hatalmat a magukat különböző címkével ellátott diktatúrák hiénáinak a kezéből, hogy immár végérvényesen önnön maga irányítsa sorsát!

Tavaszi volt! A szirmaikat hullajtó fák virágszőnyeget borítottak az egymás után felszabaduló testvéreik mellett tüntető tömegek elé! Hozsanna zengett szélteben-hosszában, áldott, ki az Úr nevében jön! És jött a nép, jött tűzön-vízen át, hogy átvegye örökségét! És Amerika - az uzsora-kamatok, a profit-vadászok új világa - felméri-e a közeledő veszedelmet? A hatalmon lévő oligarchiák aranyifjúsága Ann hercegnő lakosztályaiban éli az öngyilkos jelöltek léha életét, apáik pedig egymás ellen torzsalkodnak a hatalom immár saját hazájukban is kétes értékű pozícióiért, de az oligarchiáktól függő kormány intézkedéseiben is kétértelmű játék tükröződik:

Az elnök és közvetlen környezete, látván, hogy hatalmi szóval lehetetlen tovább fenntartani Amerika világhatalmi status quo-ját, egyrészt az amerikai segély előrevetített áldásaival igyekszik behálózni a volt gyarmatokból keletkezett új államokat, de egyúttal elhelyezte tengeralattjáróit az atomhalál szörnyeivel a világ-óceánokon, hogy az erős kéz politikusainak is kedvében járjanak.

A bizonytalan amerikai politika láttán az európai hatalmak is takarodót fújnak, mentik, ami menthető, s örülnek ha kissé megtépázva is, de ép bőrrel hazahurcolkodhatnak, s otthonaikban igyekeznek berendezkedni a vörös és sárga veszedelem előtt.

A forradalmasított Kelet nagyburzsoáziája nyugati barátainak elvesztése után Moszkvához és Pekinghez folyamodik, azt híven ugyanis, hogy a két szocialista világhatalom kedvező feltételek mellett visszaülteti őket a zsíros köcsög mellé. Ajánlataikat azonban udvarias visszautasítással fogadták, hisz az anarchisták által kirobbantott forradalmak egyre inkább megkérdőjelezték az öncsalásra épített „szocialista világhatalmak” létjogosultságát is! Mit tehettek tehát? Mint előbb a felkelők, csekély számú követőikkel behúzódtak az őserdőkbe, s gerillatámadásokkal igyekeznek megbénítani a forradalmi erők tevékenységét. A harc egyre inkább a szemet szemért, fogat fogért vandalizmusba torkollik, s egy ilyen gerilla akciónak lett áldozata Füle, a 13 esztendő fiú is, a forradalmak legfiatalabb tábornoka, aki az első erőpróba után Raulnak, az egyesített néphadsereg főparancsnokának lett a segédtestje.

Raul, aki előbb Delhi egyik külvárosának volt párttitkára, elítélte a kínai-indiai konfliktust, s a hon védelmében a kormány mellett ágált, elítélte az anarchisták egyéni kezdeményezéseit is! Véleménye szerint: alapos felkészültség nélkül forradalomba rántani egy népet, egyenlő a nemzet öngyilkosságával. Amikor azonban rájött, hogy tévedett, hogy tévesen mérte fel népe lelki és anyagi erőforrásait, s átesett a tűzkeresztségen, szívvel-lélekkel a forradalom mellé állt! Kezet fogott a különnek tartott vén koldussal, s nem éppen véletlen folytán, mert maga is tevékenyen részt vett a néphadseregek felállításában, a forradalmi vezérkar főnöke lett. A maga is fiatal, de alapos tapasztalatokkal rendelkező hadvezér felismerte Fűles konspirációs képességeit, s mint feltétlen megbízható személyre, a vezérkar legtitkosabb parancsainak továbbítását bízta.

De lett volna-e más megfelelőbb vagy érdekesebb az egyik legfontosabb posztra, mint éppen ő, a gyermek, aki kezdettől fogva a forradalom lelke volt? Róla beszélt egész India, sőt - az egész ismert világ! Személye körül legendákat szőtt a nép, s nem hiába keresték halálra a megfizetett titkos ügynökök. Fűles azonban rendkívül ügyesen kicsúszott mindig a karmaik közül. Mindig! Ez egyszer azonban sikerült törbe csalniuk.

Amerikai Cadillac-jében, harmadmagával Kalkutta felé tartott a fiú. A parancs a Kalkuttától északra elterülő őserdő átkarolása volt, ahol az ex-kormány csapatainak magva helyezkedett el. Már a peremvárosok előtt haladtak, midőn az út két oldaláról tűzfüggönyt kaptak. A támadók láthatatlanul helyezkedtek el, s Fűles csapdát sejtve visszafordult. Nem juthattak azonban néhány méternél tovább, mert kilőtték alóluk a kocsi kerekeit. A kocsi a lendülettől felbukott, de mivel kisebb sérülésekkel megúszták, kiugráltak, illetve másztak belőle, s az autó fedezete mellett egy könnyű villámgéppuskával védték magukat, amíg a lőszer tartott. Amikor pedig elfogyott, legurultak, azaz csak Fűles gurult le az út menti árokba, mert két társát halálos találat érte, és ő is kapott néhány lövedéket. Két karja, combjai átlőve, szinte emberfeletti erőfeszítéssel kúszott, de sehogy sem tudott kivergődni az árokból. Onnét emelték ki a gyilkosok, s felismerve kilétét, diadalordítással, a földön csúsztatva vonszolták parancsnokuk elé.

- No, te kis szörnyeteg - hát mégis ráharaptál! - szólt hozzá a tokás őrnagy. - Mondd el gyorsan mi szél hozott erre, ha őszinte leszel, beköttetem sebeidet, és gondoskodom kórházba szállításod felől!

Fűles hét sebből vérzett, mire tört karjánál fogva felranciazták, egész tócsa keletkezett körülötte. Kezei esetlenül lógtak, térdben megroggyant, bátor, harcias tekintete azonban az el-lágyulás legkisebb jelét sem mutatta. Eszméletének utolsó pillanatait arra használta fel, hogy megleckéztesse ellenfelét:

- Talán vigyázzba vágnád magad, te kutya! Vagy rossz a szemed és nem látod, hogy rangban feletted állóval beszélsz? Nincs számotokra mondanivalóm! - Majd telibe találva a tisztet, hegyeset köpött a szeme közé.

- Nézzétek a kis rühes! - lépett feléje az őrnagy és hasba rúgta a gyereket, látván azonban, hogy kár vesztegetni rá az időt, a pribékekhez fordult:

- Vigyétek! Már nincs mit kiszedni belőle!

Azok megfordították, s a levegőben lóbálva hátrahajították a már rángatózó kis, sovány, vézna testet. Fűles elterült a vér áztatta földön, s az élet utolsó leheleteként Saturnália nevét suttogta: Saturna, Saturna, Saturna -, aztán megszűnt számára a világ! Nem érezte már az otromba csizmák rúgásait, nem hallotta a katonák mocskolódásait, akik rászálltak, mint dögre a legyek, hogy megbosszulják a kis kópé ravaszsága, talpraesettsége miatt elszenvedett kudarcaikat.

Saturnália a szokatlanul hosszúra nyúló, átvirrasztott éjszaka után álmatlanul hányódott fekhelyén, s egyszercsak mintha valami nekiütődött volna az ablaknak, az megkoccant, s hirtelen kinyílt! A betóduló friss levegő félrelebbentette a nehéz selyemfüggönyt, s hallotta, amint háromszor egymás után nevéen szólítja egy hörgő gyermekhang.

Felült, a hang irányába fordult, de nem látott semmit, senkit. A túlfeszített képzelet játéka - gondolta - s nyitva hagyván az ablakot, visszafeküdt. A hang azonban most már tisztábban csengve, ismét megszólalt:

- Gyere, Saturna! Gyere! - miután felismerte Füles hangját felugrott:

- Füles, kis csavargóm, hogy kerülsz ide? Mutasd magad, hadd lássalak!

- Én már nem vagyok, Saturna! Lelőttek a bitangok, de Atyánk visszaküldött, hogy figyelmeztesselek! Gyere, add rám a földi köntöst, hogy teljesíthessem a parancsot!

Saturnália megrázta magát, nem lett volna istennő - már a földiek szerint -, ha nem tudta volna túltenni magát a test röghöz kötöttségén, lelépett a heverőről, és elindult a hang nyomában. Átsuhogva az ablakon, óceánokon, kontinenseken - hosszú hálóköntöse mérföldes hullámokat kavart fel, dübörgő földrengéseket idézett elő, s a pillanat tört része sem kellett ahhoz, hogy Füles szétroncsolt teteme mellé kerüljön. Ölébe fogta, babusgatta, csókolgatta golyó ütötte sebeit, a pribékek rúgásai nyomán támadt kék-vörös foltokat. Ujjainak érintésével eltüntette róla a vért, és midőn ajkuk összeért, a gyermek felnyitotta szemeit:

- Tudtam, hogy eljössz - sóhajtott -, csodálatos álmom volt, de most siessünk, mert a sötétség beálltával támadnunk kell!

- Megyünk kicsikém! Máris indulunk! - letette kis pártfogoltját a földre, aki abban a minutumban, amint ismét érintette a földet, talpra ugrott, de ami meglepőbb: új tábornoki egyenruha feszült rajta, mellén a hősök érdemrendjével.

- Milyen könnyű vagyok és mégis milyen erős - mondta Füles -, nézd! - megfeszítette karizma, majd végignézett magán, de mindez csupán pillanat műve lehetett, arca felragyogott, két szemében két hatalmas könnycsepp jelent meg, s hálatalt szívvel fordult a lány felé, aki azonban pillanatnyi elragadtatását arra használta fel, hogy egy új Cadillacot varázsoljon elő, s már annak volánja mellől integetett:

- Gyere kicsikém! Be kell hozni a lemaradásunkat!

- Köszönöm Saturna! Milyen nagyszerű vagy te! - rebegte a fiú.

- Nem én vagyok nagyszerű, kicsikém - mindaz ami történik velünk, Atyánk műve! Mi csak eszközök vagyunk! Gondolatainak cselekvő alanyai!

- Mindegy! Én abból indulok ki, hogy ami itt végbemegy, azt te indítottad el! Veszíthet-e az a nép, amelynek oldalán te állsz?

- Soha! Győzni fogunk! - válaszolt a lány -, ha fiai olyan hősieken helytállnak mint te!

Elindította a kocsit és meg akart fordulni, Füles azonban ijedten a keze után kapott:

- Ne arra! Előbb el kell juttatnunk a parancsot.

- Már kézhez kapták az illetékesek - mondta a lány -, az ellenség átkarolása elkezdődött!

- Nem tudtam, hogy az ember holtában is cselekvőképessé válik.

- Előtted itt a Földön már nincs lehetetlen - magyarázta a lány, miközben a legnagyobb sebességre kapcsol -, amíg a Föld valamennyi népe fel nem szabadul a zsarnokság alól, te folytatni fogod a harcot, utána pedig velem együtt a halhatatlanok táborába költözöl! De most beszélj, mesélj az ütközetről, apóról, társaidról, a hősokról, mindenről, hogy elmondhassam Egmondnak. Ő is szívesebben lenne itt köztetek, de az a harc, ami ott folyik, ugyancsak fontos. Ti itt vérrel, mi ott a gondolat, a szellem erejével harcolunk az egyetlen célért, amelyről az ember a könnyebb utat választván lemondott.

És Füles mesélt, arca kitüzesedett, midőn a nagy csata döntő szakaszához érkezett:

- Láttam - mondta többek között -, valamennyien elpusztulunk, ha nem következik be döntő fordulat és csak úgy ötletszerűen adtam hátra: Küldjétek a tömeget a katonaság mögé! A szavak parancsként hatottak és szájról-szájra adva szinte percekben belül javunkra billentették a súlyt! Az előttük is, mögöttük is előre nyomuló élőfal páni félelmet keltett a zsoldosokban, s fegyvereiket eldobálva vagy lefeküdtek, halottnak tetteve magukat, vagy a mieinkkel együtt zúzták, marcangolták a még ellenállók sorait!

A gyerek nagyot nyelt, mintha kifelé induló könnyeit akarná visszatartani:

- Sok, nagyon sok volt a halott, Saturna! Három napig temettünk, de mi még így is maradtunk elegen és ami fontos: akik addig csak pofáztak, tevékeny szövetségeseink lettek. Tudod, hogy apó mindig ellenszenvvel viseltetett a kommunisták iránt, most legjobb barátaink! Ők vannak a néphadsereg legfontosabb posztjain, zokszó nélkül mennek a biztos halálba, ugyanakkor féltik, óvják a népet, jelszavuk: egyetlen csepp vért sem hiába!

- Nem az a fontos - vette át a szót Saturnália -, hogy ki, minek vallja magát, a néppel, vagy ellene harcol-e? A népellenes erők megsemmisítésével megszűnik az anarchizmus létjogosultsága is és megkezdődik a békés építőmunka ideje!

Delhibe érkeztek! A város egyetlen, összefüggő katonai tábor képét mutatta, az utcákon, tereken az indiai szabadságharcosok mellett nyüzsögtek a különböző nemzetiségű önkéntesek, de köztük voltak az amerikai és az angol hadsereg forradalmárrá lett katonái is! Bábeli nyelvzavar hallatszott mindenünnen és mégis mintha értették volna egymást, hisz közösek voltak érzelmeik, gondolataik, egy közös cél hozta őket össze: a világszabadság!

A főtérrre értek! Vervörös orchideák, törpe mirtuszok virítottak a tömegsírokon, s a lehunyni készülő napsugarak magasba szökő zászlókról verődtek vissza!

- Állj meg, Saturna, állj meg! Megérkeztünk!

Kiszálltak a kocsiból, s meghajtották fejüket a mártírok sírhalma előtt!

- Mit gondolsz Saturna, érdemes volt? - szólalt meg a fiú minden átmenet nélkül. A lány nem válaszolt mindjárt, felemelvén fejét átnézett a hadsereg főparancsnokság szemközti épület-tömbjére, s elmélázott a széles, vörös drapériára tűzdelt nemzetiségi zászlócskákon, aztán alig észrevehető mosollyal ajkán Füles vállára tette kezét:

- Az ember élete nem lehet öncélú, kispajtas. Közösségben élünk, s ha a közösség érdeke úgy kívánja, életünket is fel kell tudni áldozni!

Otthagynván a kocsit, csak úgy gyalogosan átvágtak a téren, Raul irodájához érve Füles előrelépett, hogy előkészítse Saturnália fogadását, de míg ő az őrséggel foglalatzkodott, a lány nyomtalanul eltűnt, s az ajtóban megjelenő Raul egyedül találta.

- Te itt vagy? Élsz? Hála Istennek! - kiáltotta, s boldog csodálkozással ölelte magához elveszettnek hitt kis barátját.

Csendes, gondolatérlelő délután volt! Ann hercegnő orgiáinak színtere mintha kihalt volna, sehol egy hang, csak a tető pálmái alatt bukdácsoló szellő susogása hallatszott, már akinek füle volt hozzá!

Maja hálósobájának tükre előtt állt, s mintha várt volna valakire, hátra-hátra nézegetett az ajtóra, majd a könnyű pehelypárnák közé. Hiányérzete volt:

- Mi történhetett Teddyvel? Keveset beszélt az éjszaka, akkor is mindig Ann-ra lesve -, és ami még nem történt meg megismerkedésük óta: búcsú nélkül távozott, mintha szökött volna valaki vagy valami elől. Lehetséges lenne, hogy megunt már? Ann-ba lett szerelmes ő is, mint legtöbb társa? Reménytelen szerelem, hisz Ann csak játszik velük, mint macska az egérrel. Ann a sápadt, kerges kezű milliók szerelmese, aki azért alapított klubot is, hogy csatornát nyisson a gazdagok páncélszekrényeihez! Visszaemlékezett a repülőútra, a hawaii tengerpartra, Ann hercegnő estélyeire, Teddy-vel történő első találkozásaira - az akkor még félszeg fiatalemberrel, akinek első szerelmes szavaira testestől-lelkestől odavetette magát. És ahogy átsuhantak előtte a vérlázító orgiák éjszakái, okot keresve szerelmese hűtlenségére, hogy befeketítse előtte testvéri barátnőjét, Ann mindig fehérebb színben tűnt fel előtte.

- De mit is akarok én - gondolta - én, aki végeredményben haszonélvezője vagyok e tündéreknek, ő pedig, ő pedig, aki előtt térdel szinte egész Amerika, a kisujját sem nyújtja, hogy saját részére visszatartsa valamit is.

Maja szerette a könnyű, ledér életet, de inkább szerelméről mondott volna le, mint Ann barátságáról, belekacagott a tükörbe, s mintha el akarta volna kapni az épületóriások felett úszó felhőfoszlányokat, kinyújtózkodott.

- Szép vagyok? - kérdezte önmagától, s igennel válaszolt! Valóságérzete megnyugtatta, s mint az olyan nők, akiknél a szerelem csak a felszínen mozog, mindjárt vigasztalódott is:

- Ha Teddy nem, lesz más! Ann mindenkinél többet adott, s holmi hisztérikus féltékenység miatt nem húzok ujját vele.

Ahogy így morfondírozott, a felfelé emelkedő lift halk zümmögésére figyelt fel, ugyan ki jöhet? Ilyen korán csak Teddy szokott jönni! Nem sokáig kellett találgatnia, mert hamarosan hallotta szobájának ajtaján a már jól ismert kopogást, s ő kitárva az ajtót, mintha mi sem történt volna közöttük, mint egy nagy gyermek, ásítva nyújtotta szép ajkát a fiú felé.

- Éppen rád gondoltam - mondta, s emlői felduzzadva várták, hogy a fiú elmarkolja őket, mint szokta. Teddy azonban a csók után visszalépett.

- Nem jönnél velem egy kis autótúrára? - kérdezte, titkot sejtető arckifejezéssel. - Bizonyára jót tenne neked is!

Maja felhúzta az orrát, látszott rajta, hogy duzzog, a csalódottság, szavai azonban mintha helyesbíteni akarták volna arcfintorait, kedvesen, érzéki mély hangon csilingeltek:

- Megyek! Hogy is ne mennék, drágám! Ha nem jössz, tíz perc múltán már nem találsz itthon, mert éppen menni készültem, várj!

Átlépett a hálóból nyíló öltözőbe, s néhány perc múlva elegánsan kiöltözve, kipirosítva magát, jelentkezett:

- Mehetünk! - A lift elindult lefelé, az épület alatti garázsban beültek Teddy vajszerű kocsijába, s az óceán felé tartottak. Teddy nem szólt menet közben, s Maja sem erőltette a beszélgetést. Mire megérkeztek a parthoz, a Nap már lefelé hanyatlott, ferdén tűnő sugarai megcsúszva a víz felszínén, körbetáncolták a tarajos hullámokat, aztán eltűntek a mélyben.

Maja előre futott, s egy lapos kavicsra akadván mélyen behajította. A kő, mintha üveghez csapódott volna felpattant, s kisebb-nagyobb gyűrűket bodorintva, ugrálva folytatta útját. A dobás gyakorlott kézre vallott, Maja valószínűleg gyakorolta már otthonában is, s most a sisteregve repülő kő láttára visszatért játékos kedve:

- Gyere már! - kiáltott vissza Teddy-nek, tenyereiből tölcserűt csinálva - versenyezzünk: ki tud több gyűrűt dobni!

- Ne bohóckodj Maja - szólt rá a fiú, midőn beérte - fontos dolgot akarok ma megbeszélni veled.

- Igazán? Ugyan mi lenne nekünk fontosabb egy alapos szeretkezésnél?

Maja előrehajolt és kíváncsi tekintettel nézett a fiúra.

Teddy kis ideig tétovázott, aztán átkarolva a lányt halkán, fontoskodva megszólalt:

- Te Maja. Kicsoda tulajdonképpen Ann hercegnő?

A lány, mintha túvel szúrták volna oldalba, felkapta fejét, s mindig csillogó, opálszerű, olajbarna szemeiből villámok cikáztak a fiú felé.

- Fontos ez neked? - kérdezett vissza, gyengéd remegéssel hangjában.

- Na nem, ne, csillapodj drágám! Nem gondolok semmi rosszra, csak szeretném tudni: ki ez a megközelíthetetlen, szoborszerű szépség, aki immár mindennapi életünknek nélkülözhetetlen Dezdemónája lett? Érzésem szerint nagy titok lappang mögötte, körülötte és éppen azért, mert szeretlek, mert ki akarlak ragadni e testet, lelket őrlő renyheségből, szeretnék, ha csak távolról is, bepillantást nyerni e titok mögé!

Maja arca felengedett, s beszéd közben a fiú nyakába csimpaszkodott:

- Nem sokkal tudok többet róla, mint te! Menekülésünk alkalmával a repülőgépen ismerkedtünk össze. A legszebb, a legjobb, a legokosabb nőnek tartom, s boldog vagyok, hogy testvéreül fogadott.

- Nem így gondoltam - kezdte ismét Teddy - elveit tekintve? Mit keres egy ilyen előkelő, társaságbeli hölgy a nyomortanyákon, a titkáráról nem is beszélve, aki hol itt, hol ott bukkan fel, tomboló sztrájkhullámokat hagyva maga mögött Amerika-szerte! Nem gondolod, hogy ezek a sztrájkok láncszerűen kapcsolódnak a Keleten végbemenő forradalmi eseményekhez?

- Nem gondolom - válaszolt nagy komolyan a lány -, de ha úgy lenne is, ti talán elkerülhetitek a sorsotokat? Nem, Teddy! De a mi dolgunk most nem elvi kérdéseket boncolgatni, hanem szeretni! Élni és szeretni! Azok helyett is, akik mielőtt élhettek és szerethettek volna, meghaltak! Azok helyett is, akik élnek ugyan és mégsem szeretnének, de nem szerethetnek, mert a sorstól csak a küzdést kapták osztályrészül! Ha Ann hercegnő a nyomortanyákat járja, nem is olyan nagy titok lappanghat körülötte, mert itt is van belőlük bőven, nemcsak Indiában! Levette kezét a fiú nyaka körül és a város felé mutatott:

- Látod, ott? - A vörösben izzó Nap, mintha egy szétfolyó lángtenger lett volna, ráült a város felhőkarcolóira. - Mi lenne ha itt is, ha itt is valódi lángok csapnának össze a fejünk felett - folytatta szinte eszelős révületbe esve, hová, merre futnánk?

A fiú átkarolta és szorosan magához szorította a lányt:

- Hallottál már a tűzmadárról? Szabadon szálldos, nincs ami gátolni tudná útjában, s ahol leszáll, ott lángba borul minden!

- És megbolondulnak az emberek! - vette át a szót Maja.

- Nem! Én úgy gondolom: inkább megjön a másik eszük! - helyesbített Teddy - Pontosan azért szeretnék mélyebbre hatolni Ann hercegnő birodalmába, mert úgy érzem, hogy a látszat csal: hogy az a látszat, ami körülötte a felszínen mozog, a tűzmadár fészket takarja és, és szeretném, hogyha mi is intenzívebben bekapcsolódhatnánk a mozgalmába! Innen már nincs menekvés, Maja, drágám! Okosabban cselekszünk, ha belevetjük magunkat a tűzbe, hogy megszokjuk a korom és az üszök szagát!

A Nap eltűnt! A szikrázó neonfények között sötétszürke árnyak lopakodtak az ormótlan falak közé, s ők belesüppedve a parti fövénybe hallgatták, amint a víztömegek idegtépő morajlással ostromolták a világítótorony vasbeton talapzatát!

Leszállt az éj, s huhogva jöttek elő a baglyok, hogy átvegyék az egerek és emberek vadászterületét! Pezsgő tivornya folyt ismét a Saturnália klub termeiben. A kék, zöld, vörös és lila lámpák hangulatvilágításában ide-oda lökődő mezítelen testek suhogtak a zenegép őrjítő taktusára, melybe bele-belehasított egy-egy éles sikoly, hogy aztán még élesebb kacajba fulladjon.

A nagy zenebonából azonban hiányoztak a háziak: sem Saturnália, sem Maja, sem Egmond nem voltak találhatóak sehol, csak Una asszony sürgölődött az előtérben, s fogadta negédes mosollyal, keleti udvariassággal a vendégeket.

- Milyen más ezeknek a fiataloknak az élete, mint otthon, nálunk. Mennyivel szabadabb - gondolta, midőn egy-egy fiatal pár vagy magányos fiú, vagy lány besurrant mellette a táncterembe. Ott a vallás és a családi tradíciók ezer és ezer nehezéke gátolta a szerelem kibontakozását - itt rafinált eszközök segítik elő! De hát Amerika ebben is Amerika! Lehetne-e másképp is a korlátlan lehetőségek hazájában? Nem véletlenül helyezték át az Istenek is ide székhelyüket az Olimpusról.

Mivel éppen nem zavarta senki, leült, s fejét tenyerébe temetve elmélkedett. Una asszony tanult nő volt. Iskoláit Párizsban végezte, s hamar túltette magát Buddhának tett fogadalmán, nem okosabb dolog-e itt élvezni azt, amit a nirvána ködbe vesző homálya ígér? A túlvilág csak a földi lét visszfénye: azt élvezzük ott is, amin itt átesünk! Elvetélt ifjúságát siratva a paradicsomból kiűzött Évának érezte magát, s mivel még mindig szép teste volt, csontjainak, izmainak ifjúkori elhelyezkedésén nem sokat változtattak az évek, már ott tartott, hogy levetkőzik és bemegy a fiatalok közé, midőn Teddyt karolva berontott Maja:

- Hol van Ann, anyus, sürgősen beszélni akarunk vele! - közelebb érve anyjához, látván annak kipirult arcát, aggódva kérdezte: - Valami baj van, anyuskám?

- Ó semmi, semmi! - válaszolt az anya benső felindultságát mosoly alá rejtve - nagyon meleg van és éppen arra gondoltam, hogy jó lenne kinyitni az ablakot.

Teddy az ablakhoz lépet, s kitárta mindkét szárnyát. A betóduló friss levegő lehűtötte mindhármut, s már nyugodtabban folytathatták.

- Nem láttam, lányom, Ann-t egész nap és most sincs köztük - a táncterem felé mutatott -, ellenben a titkára itthon van, valami nincs rendjén, mert nagyon búskomoran járkált már kora délután a tetőn. A szobájában biztosan rátaláltak, s talán tud felvilágosítást adni Ann felől is.

Maja ismerte a hatalmas lakosztály zegét-zugát, s hamarosan ott álltak Egmond szobájának ajtaja előtt, benyitni azonban nem mertek, mert erős szóváltást hallottak bentről:

- Nem szeretem Saturna ezeket a magányos kiruccanásokat! Soha nem tudhatjuk, hogy mikor, mi adódik, s te, anélkül, hogy nekem szólnál, ilyen veszélyes helyzetekbe sodrod magad.

- De Egmond! Hát nem érted? Füles jött értem, s te úgysem tarthattál volna velünk!

- Ó igen! Úgysem tudtalak volna követni! Úgy gondolod ezzel el is van intézve minden? Ha sokáig parlagon hagysz heverni, előbb-utóbb kolonccá válok a számodra!

- Egmond! Te féltékeny vagy?

- Nem! Egyáltalán nem! De szeretlek és nem tudnám elviselni, ha bajod esne, amit ketten elkerülhetnénk.

- Ne félts engem, Egmond! Jól tudom, hogy te Herkules vagy, de megértheted végre, hogy rajtam semminemű földi erő nem fog! Most pedig, mivel annyira unod magad, itt az ideje, hogy itt is lépjünk! Sajnálom, hogy nem lehattél ott velem, láthattad volna, hogy mire képes egy nép, ha érzi, tudja, hogy a harc, amelyet folytat, saját érdekében történik! India már szabad! A hatalom maradéktalanul a nép kezébe került!

Hosszú csend következett. Maja és Teddy mintha lábuk odatapadt volna a padlózathoz, fogvacogva álltak. Helyben vagyunk! - gondolták - Azt azonban, hogy bekopogjanak és felfedjék jelenlétüket, egyikük sem mert megkísérelni, csak szemmel biztatták egymást, de nem sokáig, mert az ajtó feltárult és ott állt előttük Ann, illetve Saturnália, Füles vérével átitatott hálóköntösében.

Maja sikoltott, Teddy a menekülés lehetőségeit latolgatta, Saturnália azonban, látva félelmüket, kézenfogva maga előtt tolta őket a szobába:

- Látod barátom - szól az ugyancsak meglepődő Egmond-hoz -, az újoncok hogy megriadnak egy kis vértől!

- Bocsáss meg, Ann drága - próbált mentegetőzni Maja -, de ez a váratlan helyzet! Nem számítottunk rá, pedig hozzád készültünk és...

- És ismervén engem, felkészülhettetek volna minden eshetőségre! - ugye ezt akartad mondani?

- Igen! - hagyta helyben Saturnália szavait Maja helyett Teddy - és ha már a véletlen folytán tanúi lehettünk beszélgetéseknek, szeretnénk, ha megosztanátok velünk gondjaitokat is!

- Hol jártál Ann? - kérdezte Maja még mindig nagy szemeket meresztve -, borzalmas ahogy kinézel! Gyere, majd segíték rendbe hozni magad.

- Nem olyan sürgös! Nem nehéz ez a teher, Maja drága - válaszolt Saturnália. - Egyébként, ha nem tudnád, Keleten most így néz ki minden valamirevaló amazon, ha belemártja magát a forradalomba: véresek, rongyosak, de diadalmasan lobog kezükben a zászló, s hamarosan jelenthetik, mint a magas hajóárbocról a matróz, hogy: föld, föld! Persze átvitt értelemben! Igen, Majácska és most kérdés nélkül is válaszolok ki nem mondott gondolataitokra: én forradalmár vagyok! A tisztítótűz madara! Te most még sok mindent nem értesz, de majd, ha már aktív tagja leszel a mozgalomnak, mindenre rá fogsz jönni magadtól is! Gondoltál már te arra, hogy azokat a javakat, amelyeket mi itt eldorbézolunk, valakiknek meg is kellett termelni! Hogy ami nekünk gyönyört, az másoknak verejtéket okoz, és hogy eljön az idő, amikor nekünk is éppúgy meg kell dolgoznunk minden darab kenyérért, mint nekik!

- Pontosan ezekről a dolgokról beszélgettünk mielőtt hozzád jöttünk - válaszolt Maja, s ahogy karikás nagy szemével Teddy-re nézett, mintha addig csak lappangó fény csillant volna bennük. - Ne gondold, hogy mi nem érezzük, nem látjuk, azt, ami körülöttünk történik. Ann, a kor szellemének táguló atmoszférájában élünk mi is! Tudjuk, hogy egy igaztalan, torz társadalom szülöttei vagyunk! De vajon gondol-e mentőövre az utas mielőtt tengerre száll? Tehetünk-e mi arról, hogy a bölcsőt, amelyben beleszülettünk, rabszolgák ringatták? Látod, én már megperzselődtem, s most mégis arra kérlek, hogy segíts lebeszélni Teddy-t, ugyanis azzal az elhatározással állt elém, hogy Indiába megy és beáll a szabadságharcosok közé! Ha mindenképpen át kell esnünk azon a változáson, nem okosabban tenné-e, ha itt marad, és békés úton készítenénk elő, amiért ott milliók: ártatlanok és bűnösök áldozzák életüket!

Saturnália mintha csodálkozna... - táguló pupillákkal leste a lányt, amidőn pedig befejezte, átölelte és megcsókolta: - Köszönöm, drága, hogy nem csalódtam benned! Ilyennek képzeltelek el találkozásunk első pillanatától, s most ha nem kérnéd, akkor is lebeszélném Teddy-t arról, hogy Indiába menjen. A néptömegek harca a társadalmi kiegyenlítődésért szükségszerűségből fakad, de a mód nem általánosítható! Az erjedés békés úton is lehetséges és pontosan azért, hogy itt vér és nagyobb megrázkódtatás nélkül menjen végbe, számítok a ti segítség-tekre: ha Teddy megunta ezt a kényelmes kényelmetlenséget, itt kell kezdenie! Boldog vagyok, hogy hozzám jöttetek, pont most, mivel úgyis akartam beszélni veletek. Így legalább könnyebben megértjük egymást, de engedelmetekkel most valóban megyek és átöltözöm.

Miután Saturnália visszatért közéjük, még sokáig, sokszor erős szócsatákba bocsátkozva beszélgettek, s már rég elmúlt éjfél, midőn szétszéledt a kis társaság. nem mentek a tánc-terembe. Teddy elbúcsúzott Majától és egyedül vágott neki a szunnyadó városnak, amely fölé lassú méltósággal kúszott az ötágú csillag, hogy őrt álljon a „betlehemi” jászol felett!

Esős vasárnapra ébredt a város! Az öböl felől sötét ködgomolyok ereszkedtek alá, melyekben lomha óslények óriás lábaiként imbolyogtak a felhőkarcolók, mintha vaspataikkal gyurmává akarnának taposni köveket, embereket.

Mint általában a nagyvárosok lakói vasárnap sokáig alszanak, kihaltak voltak az utcák, akik pedig kénytelenek voltak kimozdulni otthonaikból, ernyő alá bújva, kiszámított léptekkel siettek dolguk után...

Ez a viszonylagos nyugalom azonban csak az utcán volt tapasztalható. Az emberek lelkét robbanásig hevülő gázok feszítették, akárcsak a régi rabszolgalázadások idején és mihelyt az első újságrikkancsok megjelentek, megváltozott az utca képe is.

A napilapok vezércikkei: elveszett India, helyszíni tudósítás a kalkuttai csatáról stb., egy nyúlánk, sudár lány fényképét közölték, amint kezében hatalmas vörös lobogóval, mintha szárnyakon szállt volna a kormánycsapatok maradványait rohamozó szabadságharcosok előtt!

Nagy napjuk volt a lapkiadó vállalatoknak! A permetező eső ellenére pillanatok alatt elkelték az újságok, amikor pedig úgy dél tájban különkiadás jelent meg, amely az Egyesült Államok elnökének elrablását adta hírül, pánikszerűen, szinte egymás kezéből kapkodva igyekezett mindenki hozzájutni a rövid gyorshírt tartalmazó sorokhoz.

- Hallatlan szenzáció! Világraszóló terrorakció! - rikoltották már messziről a vastag, fekete betűk. A közlemény szerint a banditák maguk értesítették a rádió- és televízió társaságokat, lapkiadó vállalatokat, miután családjával együtt ismeretlen helyre szállították az elnököt.

A hírközlő szervek nyugalomra intették a népet, bejelentve az elnök kiszabadítására indított hajszát, s közölték a Fehérház sajtótitkárának nyilatkozatát a veszélyes kommunista mozgolódásról.

Megindult a találgatás - kisebb-nagyobb csoportok verődtek össze a hangosan felolvasók köré, s a szirénázva száguldozó rendőrségi autóknak nemegyszer le kellett állniuk, hogy elkerüljék a baleseteket.

New York megmozdult! Izgatottan handabandázók rohángásztak szerte a városban, s szinte feltűnő volt annak a két fiatalnak a viselkedése, akik hatalmas, krémszínű limuzinjukban hanyagul hátradőlve lesték a Broadway forgalmát. Ugyan ki más lehetne ez a két medúza, akik szinte élvezik az autó fedelén kopogó esőt, az úttesten rohángászó, hangosan gondolkodó embereket, az egész káoszt, amely fortyogva kavargok ebben a sok milliós köröngetegben - természetesen Maja és Teddy, akik a jól végzett munka után rövid pihenőt tartottak.

- Hallo-d-e Teddy, vajon tetszik-e barátainak ez a kis, hogy is mondják? - Maja rágógumit dobott a szájába és Teddy segítette ki:

- Banditásdi! - Ugye ezt akartad mondani?

- Igen! Igen!

- Hogy őszinte legyek hozzád, majd minden amerikai milliomos vérében buzog némi cowboy vér, és bátran mondhatom: fiataljaink többségének öröme szolgál mai akción! Persze ha tudnák, hogy mi lesz a vége?

- Én is szeretném tudni, hogy mit fog kezdeni Ann ezzel a sok dagadtfejjével? - jegyezte meg Maja.

- Ugyan már - legyintett Teddy, s miközben hátrafelé figyelt - a soványakat meghizlalja, a kövéreknél pedig egy kis gyógy-massázst alkalmaz Egmond, nehogy szétvesse őket a hirtelen kapott szabadság. Hát nem érdekes, Maja - tette hozzá - Indiában a koldusok, itt nálunk pedig a milliomosok anarchiája készíti elő a szervezett munkásság hatalomra jutását?

- Ami azt illeti - válaszolt a lány - valóban korszakalkotó cselekmény közvetlen szereplői lettünk, de te, valóban elkötelezted magad Ann-nak? És ha hiba csúszna be számításaidba?

- Halálos komolyan, Maja! Ami pedig a számításokat illeti: Ma estig az utolsó szenátor is lakat alatt lesz Ann édes rabságában! Nem csúszhat be más gikszer, esetleg a rövid ideig tartó zűrzavarban valamelyik forrófejű katona presszionálhatná a szovjeteket. Sajnos ez végzetes hiba lenne, de reméljük, hogy nem következik be.

- Én nem bánom Teddy! Az én egzisztenciám egy Ann-ével, ha Ő elbukik, akkor én is! De ez nem fontos. Te? Még nem késő, még visszaléphetsz, mert ha sikerül is minden, hogy fogsz beilleszkedni a munkások közé?

- Hagyd abba, Maja! Ne rágódj folyton ezeken az elcsépelet szólamokon! Különb vagyok-e én, mint Ők? Tettem-e én a vagyonomért egy kapavágást is, vagy egy kalapácsütést? Legalább megkapja mindenki azt, ami megilleti és megszűnik az acsarkodás! Légy nyugodt, az új társadalomban is megtalálja mindenki a maga helyét! A munkás nem akart többet, mint normális keretek között élni! Az élethez szükséges javakból pedig nekünk sem jár több, mint nekik! Figyelj!

Egy fekete, diplomata kocsiközeledett, aztán sorban a többi, mint az egypetéjű ikrek.

- Az ötödik! - súgta Teddy, majd rádőlt a lányra, aki összecsukott esernyőjéből két hangtalan lövést adott le a jelzett limuzinra. A kocsi megingott, pördült egyet, aztán mivel a sebesség nem volt túl nagy, szerencsésen a járdának csúszott.

- Mesterlövés volt, Maja - súgta Teddy, majd beindítva a motort, a kilótt kocsi mellé állt, melyből szitkozódva kecmergett kifelé egy idős úr, a belbiztonság főnöke.

- Sürgős, bátyám? - kérdezte tőle Teddy, kihajolva az ablakon.

- Hogy sürgős-e? - Miután felismerte Teddy-ben unokaöccsét, pulykavörösen támadt rá: - Úgy beszélsz, mintha nem tudnál semmiről!

Teddy a lány felé bökött.

- Értem! - válaszolt az idős úr. - De most ti is találhatnátok komolyabb foglalkozást! - megvakarta füle tövét, s miután a mögéjük érkező kíséretet tovább küldte, fellépett Teddy mellé, mivel Maja időközben a hátsó ülésre kászálódott. - Sürgős, nagyon sürgős fiam - magyarázta -, lefoglalom a kocsidat, s így legalább akarva, nem akarva kiveszitek részeteket a gondból, hisz maholnap a helyünkre léptek, s pukedlizésen kívül semmihez sem értetek, de indíts, különben lemaradunk a többiektől!

Teddy tisztos távolságot tartva követte a konvojt, s az öreg úr kirohanásaira csak biccentésekkel válaszolgatott. Már feloszlott a köd, az eső is csak szemerkélt, s a páradús levegőn átszűrődő napsugarak szivárványt húztak a város fölé. Maja önfeledt elragadtatással szemlélte a csodálatos szín-skálát és saját maga is megijedt hangjától, midőn az egyik útkereszteződéshez érve az autó fékezett, s mintegy álomból eszmélve elkiáltotta magát:

- Meg ne moccanj, mert...! - Az öreg úr nyújtogatta a nyakát, de nem mert hátrafordulni, a hideg fém, mely tarkóját érintette, elvette bátorságát.

- Miféle gengszter-fogás ez, gyerekek? - kérdezte méltatlankodva. - Nem hittem volna, hogy ilyesmire is képesek vagytok.

Maja felkacagott, keze azonban halálos biztonsággal szorította a veszedelmes kis szerszámot, s a híres főnök kénytelen-kelletlen komolyan vette szavait, melyek most már nyugodtabban csengtek:

- Uram! Ön e pillanattól a foglyom! Egy féleérthető mozdulat és vége!

Maja figyelmeztetésével egyidőben Teddy bekanyarodott egy mellékutcába, s a legnagyobb sebességre kapcsolva robogtak a tetthelyre zsákmányukkal.

Amilyen bizonytalan volt a reggel, olyan bizakodó, derűlátó, csillagfényes est kerítette hatalmába a várost. A telihold sugárvévi kék overános munkások fegyverein csillogtak, akik mintegy adott jelre ellepték az utcákat, tereket, majd fegyelmezett menetoszlopokban fejlődve felsorakoztak a középületek, s a város fontosabb stratégiai pontjai körül.

Míg a katonaság, a biztonsági erők okosan félreállva, lábhoz tett fegyverrel lesték a világ csendőrének - mert egész Amerika-szerte pontosan időzítve ment végbe a folyamat - alakulását békés, szövetség a haladásért állammá, a felhőkarcoló hetvenedik emeletén pergett a film: rabszolgák és rabszolgahajcsárok csinnadrattái, egyszerre érzékeltetve a nyomor és a gazdagság végleit!

Már az első kép is visszataszító volt: szinte lelépve a vászonról, egy villámhasította husánggal a kezében közeledett öccséhez a testvérgyilkos Káin, amidőn pedig lesújtott, s az első emberi koponya szétloccsanásával megszületett az erőszak első íratlan törvénye - általános

felhördülés kavargott a padsorokban! A képek azonban kíméletlen kiválogatással peregettek tovább, pörére vetköztetve korokat, korszakokat, nem törődve a gyengéd szívű pénzemberek, politikai sznobok ellágyulásaival, mint ahogy ők sem figyeltek fel soha a nincs, a kényszerű tehetetlenség örvényeiben vergődő embertársaikra.

Hány rabszolga lehelte ki nyomorult páráját, míg elkészült egy piramis? Nemzedékek születtek, s haltak meg a kolosszális építkezések körül, pedig csak egy kibelezett hullát őriztek a kövek! Evett-e a kenyérből a munkás, aki a fényes ó- és új görög-római paloták kazamataiban mázsás kövekhez láncolva örölte a gabonát? Gyönyörködött-e művében a művész, aki ugyanott vakoskodván a tavasz, a szerelem, a világosság, a szabadság örök értékű mükincseit álmodta, alkotta meg?

A munkás kéznek a teremő agynak csak addig volt értéke, amíg dolgozott, mint ahogy a cirkusz gladiátorainak is csak addig tapsoltak, míg a halálos döfés véget nem vetett örömtelen, mások gyönyörűségét szolgáló életüknek! Korbácsot és keresztfát kaptak jutalmul a gályarabok, akik Dárius kincsét mentették Xerxes hadai elől, de a kereszt cégére alatt meghirdetett rabló hadjáratok is csak a pápai tiara értékét növelték, nem kisebb mértékben hizlalván a kóbor „sakál” csordák gyomrát!

Nem az élettér! Az uralkodói gög, a kapzsiság voltak okai a pusztító háborúknak, a vallás háborúknak is! Ki hinné ma már, hogy azért kellett millióknak meghalniuk, mert Máté pennája „vastagabban” fogott Márkénál? Egyazon célt szolgált a pallosjog és az inkvizíció, a hűbéri, az ó- és az új kapitalista társadalom világ-katasztrófákat előidéző Mefisztóinak torzsalkodásai, valamint az elavult vallási dogmákhoz való görcsös ragaszkodás: Urak hatalmát a dolgozó nép felett!

De feltámadt a tenger...! Az eddig szórványos, könnyen lokalizálható forradalmak világ-méretűvé fejlődtek fel! Az elsötétült vászon mögül előlépett Saturnália, mint a nép, a forradalmak, a szabadság forró magmájának megszemélyesítője:

- Urak! A pohár betelt! - ajkáról a szó, mint mennyei század gurgulázott szét a hatalmas teremben, melyet a testéből sugárzó túlvilági fény teljesen bevilágított. A jelenlévők behunyva szemeiket, leborultak eléje, de behunyt szemükkel is látni vélték, amint a kárpit megnyílt felettük, s egy lángvörös madár hosszasan körözve leereszkedik a lány vállára.

- Derék munka volt, leányom! - hallották a magasból. Ábrándozásaikat azonban hidegzuhanyként mosta szét Saturnália felcsattanó hangja:

- Elég volt az álszenteskedésből! Fel a fejjel farizeusok! Ha eddig nem ártott a fény, a pompa, melyektől nem láttátok szenvedő embertársaitokat, most nézzetek szembe velem: büntetések örökös vakság lesz, hogy ne lássátok a felszabadult népek boldog életét! - Itt hangja ellágyult.

- De hogy meggyőződjetek arról, miszerint a megcsúfolt, leköpdösött nép kegyesebb, mint ti voltatok, még egy ízelítőt engedélyezek az általatok létrehozott paradicsomból. Ha azonban akadna köztetek, aki azt visszautasítja, elég magasan vagyunk, egy ugrás csak a túlvilág, eggyel több vagy kevesebb, nekünk sem számít! Több marad azoknak, akik eddig mindennek csak az alját kapták és azoknak, akik beletörődve sorsukba bűnhődni fognak vétkeikért.

Midőn Saturnália befejezte mondandóját lépcső nyílt a tetőterre, ahol az „arany ifjúság” orgiáinak tetőfokára hágva ugrándozott a hastáncos Una asszony körül! A csendélet teljessé tételére több sem kellett: a delíriumos állapotban lévő ifjak, lányok új csemegeként fogadták a vetítőteremből felfelé tóduló szüleiket, hozzátartozóikat, barátait, és szusszanásnyi időt sem hagyva számukra, az avatás misztériumának első aktusaként behajigálták őket a vörösborral töltött medencébe.

Sikoly, kacaj viharzott a tetőn! Örültek és exörültek tépték, cibálták egymás, s míg lenn, a felhőkarcoló tövéénél a Marseillaise hangjaira meneteltek a felfegyverzett munkásosztatok, Saturnália egy törpe ciprus ágai között pengette gitárját, hálát zengve az Úrnak, a Mindenható Atyának a megkülönböztetett figyelemért, mellyel harcát győzelemre segítette. Az ima és a zene egész lényét betöltő áhítatából rezzen fel az általa már jól ismert hangra:

- Kislányom! A leckét megérdemelték, akiket idehurcoltatok! De figyelmeztetek: nehogy elragadtassátok magatokat a dicsőségtől, nehogy az eddig elkövetett hibák ismétlődjenek! Jegyezd meg jól szavaimat: azok, akik nem ismernek tekintélytiszteletet, önmagukat sem tudják eléggé becsülni!

- De Atyám...!

- Tudom, tudom kislányom! Én nem is téged féltetek. Irántam való szeretetedet kezdetektől ismerem, ezért is ruháztalak fel különleges hatalommal. Azokra azonban, akik segítőtársaidul szegődtek, neked kell vigyáznod! Az általam is jóváhagyott, demokratikusan választott vezetőknél engedelmeskedni kell és csak demokratikus úton szabad őket leváltani, amennyiben eltérnek vállalt kötelezettségeiktől! Szeretném, ha módot, lehetőséget biztosítanátok számukra hibás cselekedeteik korrigálására! Csak a legfontosabbakat említem:

Az összes termonukleáris fegyver megsemmisítését határidő nélkül, tehát azonnal elkezdni. Mindennemű egyéb fegyver gyártását azonnal leállítani! Amennyiben teljesítik kívánságomat, feloldom őket átkom alól, a Föld népe visszatérhet az atyai házba és a továbbiakban már veletek együtt folytathatja a természet meghódítását! Új és örökké megújuló testet ölthetnek azok is, akik már elhaláloztak, s még úgy sem lesztek soha elegenden a nagy műhöz! Én sem alkottam tökéleteset. A nagy természet és általában minden állandó korrekcióra szorul, de hát, mivel tölténénk ki az öröklétet, ha az első kezdeményezés alkalmával tökéleteset alkotnánk?

Mivel a Föld emberállománya egy töről fakad: valamennyien bátyád, valamint nővéred utódai, tehát akár tetszik, akár nem, testvérként kell elfogadniuk egymást! Az élőkkel együtt, a feltámadó ember-óceán nem is képzelhető el másképp, mint egy mindenféle szempontból egységes társadalom keretein belül! Továbbiakban minden erőforrást a szebb jövő szempontjait figyelembe véve kell felhasználni! Miért a gyűlölködés, az értelmetlen pusztítás, ami miatt még most is messze elmaradnak az ősök értelmi szintjétől? Ha egyre-másra lerombolják azt, amit építenek, lenne-e értelme további létezésünknek?

Én, mint már annyiszor, most is lehetőséget adok, most általad, de máától kezdve már csak a szeretet igénybevételével, elhárítom az akadályokat! Ha követnek, hallgatnak rád, akkor mindazon tulajdonságok birtokában jutnak ismét, melyekkel ti rendelkeztek, ha pedig nem hallgatnak szavaidra, nemcsak vakokká teszem őket, de süketekké is, hogy ne hallják szavait sem azoknak, akiket esetleg gyenge pillanataimban leküldenék hozzájuk.

Most pedig indulj kislányom és vess véget ennek a komédiának!

- De Atyám! Mi történjen akkor, ha visszacapott hatalmukat bosszúállásra használnák fel? Milliók pusztulnának el ártatlanul!

- Aki értem vész el kislányom, az benne új életre kel!

Egmond, Teddy és Maja közreműködésével rövid időn belül ismét megtelt a hatalmas vetítő, eredeti rendeltetése szerint táncterem. Saturnália abban az egyszerű, fehér ruhában állt a vetítővászon előtt, melyet a földre érkezésekor viselt. Megvárta, míg a tetőn törtétek miatt megbotránkozott hallgatósága elcsendesedett, majd szóról-szóra megismételte a Mindenható Atya üzenetét. Miután pedig befejezte, már nem harciasan, kedves, behízelgő szavakkal

felkérte hallgatóságát, hogy szóljanak hozzá az általa mondottakhoz, s ha vannak köztük, akik hitetlenkedve fogadták szavait, ne szégyelljék megvallani, mert további sorsuk függ attól, hogy milyen álláspontra helyezkednek.

Elsőnek az Államok elnöke kért szót:

- Nem tudom kicsoda Ön, honnét jött, tette után ítélve azonban egészen bizonyos vagyok abban, hogy nem földi halandóval állunk szemben! Mivel Mindenható Atyánk kívánsága az én szerény óhajom is, kötelességemnek tartom annak maradéktalan teljesítését.

- És ha egy szélhámos terroristával állunk szemben? - ugrott fel az egyik szenátor. - Ha egy mindenre elszánt szovjet kém, ügynök akar mágikus erejével lépre csalni bennünket, hogy lefegyverzésünket felhasználva előkészítse Amerika előzölését? Én nem hiszek az egyszerű, szeretetet sugalló szavakban...

- Milyen bizonyítékot óhajtasz? - tette fel a kérdést az elnök.

- A fiatal hölgy a Mindenhatóra hivatkozott, hát lássunk abból a fenyegetésként is felfogható kijelentésből, miszerint, ha nem óhaja szerint járunk el, akkor vakok és süketek leszünk!

- Ha nem hiszed a hölgy szavát, barátom, akkor járj fehér bottal és ne halld többé az Úr szavát! - Szavainak szinte azonnali beteljesülése magát az elnököt is megdöbbenetette, ugyanis a kérdéses szenátor szemén fekete szemüveggel, kezében fehér bottal felugrott helyéről, hirtelen fel sem fogva, hogy mi történt vele, hadonászni kezdett maga körül, kis idő elteltével pedig felordított, mint egy sebzett állat:

- Istenem! Nem így gondoltam! Nem akartam én rosszat.

A terem hallgatósága felhördült, majd arcba borulva könyörögni kezdett:

- Hiszünk Neked! Lény irgalmas hozzánk!

Saturnália előbb a vakká lett szenátorhoz intézte szavait:

- Urunk, Atyánk csak kívánságodat teljesítette! - a többi jelenlévő felé pedig: ne bókoljatok előttem, én jó és rosszra való hajlandóságokkal rendelkezem, mint ti, a különbség köztünk csupán annyi, hogy életem, a sejtek regenerálódásának állandósulása folytán, addig tart, ameddig Atyánk akarja, lehet, hogy örökké..., de ha csak Benne élhetnék tovább, akkor is boldog volnék! Egy távoli bolygóról jöttem, ahonnan a ti eleitek is származtak és ahol benneteket is nagy szeretettel várnak. Mi már egy egész galaktikát birtokba vettünk! Lenne hely bőséggel számotokra is! Űrhajóbázisaink az általatos Tejútban nevezett egész csillagrendszer behálózják. Hogy igazat mondok-e? Meggyőződhetetek abból, ami itt szemetek előtt, fületek hallatára történt, nem is általam, elnökök által igazolta Atyánk szavainak hitelét. Ezek után az Ön rendelkezésére bocsátom, bátyám - az elnökhöz -, a felfegyverzett tömegeket is! Kérni fogom Atyánkat: segítse Önt, hogy az Ő kívánsága szerint járhasson el mindenben és minél kevesebb áldozattal. Önt és kedves családját helikopterrel a repülőtérré szállítjuk, hogy minél előbb felvehesse a kapcsolatot az érdekelt államokkal. Én e pillanattól kezdve csak abban a esetben lépek színre, ha valaki erőszakot akarna alkalmazni, mivel Atyánk azt szigorúan megtiltotta. Önök pedig uraim és hölgyeim szabadon eltávozhatnak, amennyiben jól érzik magukat szerény hajlékukban, maradhatnak is! Bocsánatukat kérném, amennyiben valamelyik barátom, aki Önöknek is barátja, a megengedettnél erőszakosabb lett volna. A jövőben ez nem fog előfordulni. Most pedig, engedelmeikkel, megyek és intézkedem, hogy minden szükséges rendelkezésükre álljon.

Mozgalmas éjszakát élt át egész Amerika, a nagy világkatasztrófákat eddig általában meg-
rázkódtatások nélkül szemlélő Washington, a főváros is!

Zsúfoltak voltak az utcák, a szórakozóhelyek, de a lakóépületek kivilágított ablakai is arról
tanúskodtak, hogy nem érdektelen események sodrában került az ország. Várta, leste minden-
ki, hogy mi lesz a következő lépés, s a rádió, a televízió monoton zenéje is csak még jobban
felcsigázta a kedélyeket.

Ki gondolta volna napokkal előtte? Egy lépés előre, vagy hátra sokszor életet, vagy halált
jelent, egy nemzetre vonatkoztatva pedig elegendő csak a lehetséges tragédiára gondolni és
beleborzongunk. Néha egy percnyi boldogságért is életünket adnánk, ez a nép pedig egy nap,
egyetlen éjszaka alatt évszázadok vágyainak, reményeinek megvalósulását látta kibontakozni
maga előtt. Egy olyan országban ahol a nép zöme bérből, fizetésből és, s főképp ahol nagy
tömegek vannak foglalkoztatva egyes csomópontokon, minden pillanatban kipattanhatnak
bérharcok, sztrájkok, sőt, mivel minden bérharcnak egyszersmind politikai jellege is van:
forradalmak is!

Az amerikai forradalom azonban oly hirtelen jött, továbbá oly különös vonásokat viselt
magán, hogy a nemzetközi nagy politika nem tudta kellőképpen nyomon követni és
kiértékelni.

Az úgynevezett „szocialista” államok, köztük a nagy orosz birodalom vezetői, akik ugyancsak
néhány óra alatt összegyűltek, a Kreml palotában egyeztették véleményüket az amerikai
eseményekkel kapcsolatban, s úgy határoztak, hogy mielőtt bármilyen lépésre szánnák el
magukat, a helyszínen győződnek meg a valós állapotokról.

Ilyen milióbe váratlanul, nem kis meglepetést okozva berregett bele a Moszkvát Washington-
nal összekötő „forródrót” telefonja:

- Ki van a telefonnál? - kérdezte az orosz elnök az ügyeletes tisztet.

- Az elnök! - volt a rövid válasz.

- Kapcsolja át kérem a tanácssterembe!

Az átkapcsolás csak pillanat műve volt, s valamennyi jelenlévő füle hallatára elkezdődött a
Föld és a Földön lakó emberiség sorsát eldöntő történelmi párbeszéd:

- Jó napot, kedves elnök úr - kezdte az orosz elnök - nagyon aggódunk a történetek miatt, s
mivel eddig hiába kísérleteztünk a telefonnal, már éppen indítani akartunk egy küldöttséget
tájékozódás végett.

- Jó napot, kedves elnök úr! - köszönt vissza amaz. - E pillanatban érkeztem New York-ból,
ahol a Mindenható személyes üzenetét vettem, egy távoli bolygóról érkezett testvérünk közve-
títése útján.

- Remélem nem viccnek szánta, elnök úr!

- Halálos komolyan beszélek! Kérem hallgasson meg és utána ítéljen!

Az elnök elmondta a történeteket a terrorakcióknak tartott emberrablásoktól kezdve, majd
miután tolmácsolta a szerencsétlen szenátor esetét is, megkérdezte:

- Akar talán Ön is hasonló bizonyítékot?

- Nem, természetesen nem, hisz a Mindenható, akinek létezését én ugyan nem hiszem, valamennyiünk vágyát öntötte szavakba! Természetesen osztom az Ön véleményét: azonnal és teljes leszerelést! De milyen biztosítékokat nyújthatnánk egymásnak? Mert azok nélkül ugyebár Ön sem gondolná komolyan?

- Távolból érkezett testvérünk szerint a Mindenható minden erőszakos kezdeményezést megsemmisít és megtorol. Nem szeretnék összeütközésbe kerülni testvéreinkkel, akik már az első emberek Földre érkezése előtt is előbbre voltak nálunk. Utasítást adtam az összes term nukleáris fegyver megsemmisítésére, egyúttal - mivel távoli testvéreink átadják űrhajó-technológiájukat, tehát rakétákra sem lesz szükségünk, ezért úgy rendelkeztem, hogy szereljék át valamennyi rakétát és egyéb fegyvert gyártó üzemet közhasználati cikkek gyártására.

Tudom, hogy az én hitem nem elegendő bizonyíték az Önök számára, ezért kölcsönösségi alapon hajlandó vagyok családommal együtt, sőt a szenátus tagjaival túszként Moszkvába utazni a leszerelés idejére, de ismétlem: nem félek egy esetleges támadástól sem! Ismerve az Ön képességeit erre nem is gondolok!

- Kérem, elnök úr! Maradjon a vonalban, mert éppen tanácskozássra gyűltünk össze a társ-államok vezetőivel, és azonnal érdemleges választ adhatunk!

- Maradok! Kérem, hogy nyugodtan és megfontoltan döntsenek és vegyék számításba, hogy engem nem érhet meglepetés!

- Jobban tiszteljük mi Önt, elnök úr, mintsem meglepetésen törjük a fejünket. Előre bocsátom: bárki legyen is, akitől az utasítást kaptam, csak üdvözölni tudjuk! Nos, tehát:

- Várok!

Rövid tanácskozás után az értekezlet résztvevői úgy döntöttek, hogy elfogadják az amerikai elnök ajánlatát: a két elnök családotul, rajtuk kívül pedig mindkét részről 100-100 főrangú személy indul a lehető legrövidebb időn belül túszként útnak, természetesen a teljes leszerelést ellenőrző szakértői gárdával együtt. Mielőtt az elnök a telefonhoz lépett volna, még megjegyezte:

- Valami nagy dolognak kellett történnie, különben mivel magyaráznánk az elnök döntését és főképp magabiztosságát, hogy neki már senki és semmi nem árthat, mert sokkal magasabb technikával rendelkező emberi lények örködnek felette. Talán nem is csak blöff az a bizonyos tűzmadár, miért ne lehetne valóság? Hisz a földöntúli lények létezését természetesnek kell vegyük! S hogy miért éppen Indiában, majd Amerikában ütötte fel tanyáját, az sem véletlen, ebben a két államban a legszembetűnőbbek az ellentétek. De lássuk csak:

- Halló elnök úr!

- Igen! Itt vagyok kérem!

- Tehát megállapodtunk abban, hogy Ön, valamint én családotul, rajtuk kívül pedig 100-100, a felső vezetésből az ellenőrző személyzettel együtt...!

- Rendben van! Mikor kezdjük?

- Mihelyt megkapom Washingtoni követségünk jelentését!

- Nem bízik bennem?

- Én igen! De itt több állam képviselteti magát és tartanom kell magam az ő igényeikhez is! Várjon csak, azt hiszem éppen bejelentkezett: halló? Igen-igen! Értem! Maradjon kérem a helyén, mi is odaindulunk!

- Tehát - végtelenül örülök annak, ami Önöknél végbemegy, elnök úr! Vegye úgy, mintha már ki is adtam volna a parancsot az általános és teljes leszerelésre! Vadászpuskákon kívül más fegyvert nem fogunk gyártani! Megegyeztünk abban, hogy három napon belül indulunk, a különböző tárgyalásokat pedig, nyilván a leszerelési tárgyalásokra gondolok, azonnali hatállyal megszüntetjük. Résztevőik legfeljebb csatlakozhatnak az ellenőrző személyzethez.

- Rendben! El sem hiszi, milyen öröm számomra, hogy nem állítanak teljesíthetetlen akadályokat! Két óránként hívjuk egymást, és ne feledje: akár hisz benne, akár nem, Önök is az Úr hatalma alatt állnak!

- Köszönöm, elnök úr! Ugye nem lepődik meg, ha azt mondom, hogy életemben először érzem magam igazán boldognak! Azért útközben találkozhatnánk?

- Londonban?

- Rendben van! Tehát London! Várom jelentkezését!

- Ha időben nem jelentkeznek, Ön hívjon! Adja át kérem mély tisztelem kedves családjának és az ott jelenlévő uraknak is!

- Ugyanerre kérem önt is, elnök úr! A viszonhallásra!

- A viszonhallásra!

Mélységes csend, de inkább túlvilági nyugalom uralkodik a Galaktika 1. irányítótornyban. A halántékán őszülő hajtincset viselő férfi, akivel már találkoztunk, ismét a teleszkóp körül foglalatostkodik. Tudván, hogy lányát, Saturnáliát a Teremtő különleges hatalommal ruházta fel, féltetni nem féltette, de mi tagadás: azért nem volt mindegy neki, hogy hogyan alakul sorsa és a felszólításra: - Indítsd be fiam a teleszkópot és célozd meg a Földet! - felugrott ültéből, hogy mély tisztelettel köszöntse a hang láthatatlan tulajdonosát, majd:

- Boldogan, Atyám! - mondta. - Tudod, hogy kéréseid számomra mindenkor parancs.

- Számtalanszor mondtam már fiam, hogy én nem parancsolok, én kérek! És ne hajbókolj előttem, ülj le nyugodtan, amit látni fogsz, azt állva úgysem viselnéd el. Mit művelt a kislányod rövid idő alatt? S mi lett a munkájának gyümölcse?

- Tudom, hogy szereted őt Atyám, s nem hagytad magára, azonban az a gyümölcs, bármi legyen is, végeredményben a Belőled áradó erők termése! Az én kislányom csak közreműködött és esetleg előbbre hozta a cselekményt, ami Benned már eleve megfogalmazódott!

- Legyen elég az ömlengésből, fiam! Ismerem gondolataidat, tudom mit érzel irántam, azért avattam be legkisebb lányod is egyik legnagyobb titkomba, mert megítélésem szerint legjobban kiütköznek rajta tulajdonságaim, főképp: inkább adni, mint kapni! Én szeretetből adom, amit adok és nem kívánok más ellenszolgáltatást, mint viszonszeretetet. Nos a kis Saturnália ebben áll legközelebb hozzám, és senki nem orrolhatna meg érte, ha egy kissé elkényeztetném. Ő soha nem esne sem a fény angyalainak, sem testvérei bűnébe, mert egyszerű, szép, okos és nem kíván több lenni, mint aki. Hibáival, erényeivel az irántam való szeretet szolgálatában áll, s ha előlről kellene kezdenem, őt sokszorosítanám, de ne ijedj meg, ez csak feltételezés. Száműzött gyermekeid utódainak magatartása miatt megfordult ugyan bennem a gondolat, kislányod eredményes munkája azonban végleges elhatározásra késztetett: nem kezdjük előlről, ellenben előbbre hozzuk családot egyesítését. A további folyamatokat azonban már neked kell levezényelned! Vess véget annak a szemfényvesztésnek, ami a Földön velem szemben kialakult! Ne tekintsenek engem valamiféle mumusnak, de kellő tisztelettről se feledkezzenek meg, mert én is úgy tekintek minden emberre, mint saját képmásom-

ra, magunkat pedig csak tükörbe nézve köphetjük szemközt... De ne merengjünk, lássuk mi történik a Földön! Mozgasd kicsit jobbra! Most rögzítsd! Nos?

A férfi felugrott és arcra borult.

- Nagy a te hatalmad, ó Atyám! Csak egy pillanatra érints meg, hogy el tudjam viselni a boldogságot! - gyengéd érintést érzett, a láthatatlan kéz mint egy hajtincset igazított volna helyre
- Köszönöm Atyám, de engedelmeddel most tényleg le kell ülnöm, mert ami ott történik...

Két gépóriás surrogott az Eufrátesz völgyében, orral mélyen belefűrődve az előttük magasodó csonthegyekbe. A gépek oldalán a két bukott angyal: Lucifer és Belzebúb a rostákról lehulló csontokon rágódott, míg a gépek gyomrából ki-bejáró futószalagról emberek tömegei jöttek elő. A nemcsak nemre, színre, nyelvre különböző emberek által lassan telítődő völgy visszhangzott az allelujától, s az emberkombájnok kezelőinek alaposan meg kellett köszörülniük torkukat, hogy megértsék egymás szavát:

- Nagy hajrá volt, komám! - kiáltott át Voltaire Dantéhoz, de mintha még most is inkább gyűlne, mintsem fogyna a hegy!

- Hordják, hordják, komám - válaszolt Dante - csak azt nem értem, miért kell a szemetet is idehordani!

- Nincs idő válogatásra, ezek pedig - Voltaire a pokol fejedelmek felé bökött - ráérnek rágódni rajta. Úgy sem tisztulnak meg annyira soha, hogy feltámadásra alkalmas massa váljon belőlük.

- Ami azt illeti, eddig mindenben az Úr akarata szerint jártam el, de ha megkegyelmezne a csontok tulajdonosainak, sztrájkba lépnék!

- Ne légy rosszmájú, komám! - kacagott fel Voltaire Dante eszmélkedésén. - Ha jól emlékszem, téged is a csuhások tanítottak! A papoknak még meg lehetne bocsátani, a zsarnokoknak azonban soha!

- Soha! - kiáltott vissza Dante, majd halkán, szinte akaratlanul ejtette ki száján felesége nevét: Beatrix! - s akkorát csapott keverőlapátjával a gép dobjára, hogy Belzebúb, aki éppen egy szurokfekete ujjpercet szopogatott, ijedtében átköpte a csontocskát Dante feje felett Luciferhez.

- Úgy látszik neki is bűdös volt - kacagott még erősebben Voltaire - szolidaritást vállalom veled barátom. Megértettem: alapos okod lehet a haragra...!

- Nem ésszerűbb lenne-e a helyszínen megsemmisíteni ezeket, hogy ne szennyezzék az új élet levegőjét? - mondta Dante, miközben haragosan forgatta keverőjét.

- Hja, barátom! Látszik, hogy öreg fiú vagy! Nem ismerheted az anyag elméleteket! - Voltaire gépén az egyik motor szuszogni kezdett. - Talán nem tetszik valami? - dörögte a fogai között, majd belekóstolt a masszába és csettintett egyet: - Nehogy már akadékoskodj - a géphez -, hisz most jön a java! Ide süss, komám, hogy összebarátkoztak az urak - a szalagon XVI. Lajos és a szép Antoinette összeölelkezve jöttek Dantonnal és Robespierrel - ezt nevezem! Látod Dante, tőlük te is példát vehetsz! Létezik ugyanis könyörületesség is! Különben mi is ezeknek a gyomrában kötnénk ki! Az ördögfejedelmek felé...

- Te, lehetséges - mondta Dante -, én azonban, ha nem tudnád: én írtam az Isteni színjátékot!

- Én több komédiát is írtam komám, de ahhoz képest, ami itt lezajlik! Jobban tetted volna, ha nem is említed.

Alig hangzottak el szavai, a futószalagon megjelent Marx, kezében a kommunista kiáltvánnyal.

- Figyelj csak - kiáltott át ismét Dantéhoz -, itt viszik az új élet testamentumát!

- Hát hányszor születik ez a vén szakállas - kérdezett vissza Dante -, már egyszer lement a szalagról!

- Az Mózes volt barátom! Nem sok ragadt rád a tömjénfüstből, ha még Őt sem ismerted fel - legalább levennéd előtte a sapkád!

Dante levette olajfoltos sapkáját és meghajtotta a fejét, Marx azonban feléje sem nézett, lelépve a futószalagról, egy terebélyes olajpálma-fa felé tartott, amely alatt röpcédulákat osztogattak, s ahol az első rabszolga lázadások vezéreitől kezdve ott voltak mind, nem hiányzott egy sem azok közül, akik a könnyebb életet nyújtó megalkuvás helyett a népszabadság nehezen járható útját választották.

Midőn megpillantották Marxot, Dózsa, a rostélyon sült parasztvezér feléje indult, míg a többiek hatalmas ovációval fejezték ki örömeiket a nagy találkozó felett. De Marxénál is viharosabb tapsal fogadták Lenint, minden idők legnagyobb forradalmárát. Már messziről integetett: elvtársaim! Mindenki a fedélzetre! - Kezet rázott a csoport tagjaival, aztán élére állva a reá várakozó vöröskatonák ezredeinek, elindult a völgy festői kijárata felé.

- Kíváncsi vagyok jön-e a haverja is! - még be sem fejezhette Voltaire, Lucifer öklendezni kezdett, majd nagy nehezen visszaerőltette szájába, átköprüve a csontot Belzebúbhoz, aki miután megszagolta, szájába sem véve visszapöckölte Luciferhez - Huh, főnök - mondta - ez neked kell megemésztened!

A bábeli nyelvzavarból keletkező hangorkán hirtelen megszűnt. Honnan, honnan nem előkerült zászlók emelkedtek a magasba, s az addig zilált, szétszórtan ögyelgő tömegek sorokba fejlődve, a „szabadság honába térünk” hangjai mellett elindultak a vörösök nyomában, hogy elfoglalják helyeiket az új életben!

Enyhe szél sodródott a völgyön keresztül, a virágzó olajpalmák bódító illata elnyomta a csontokból kiáramló bűzös leheletet, s míg a két költő-fejedelem egymással versenyezve taposta a pedált, fent a Galaktika 1. irányítótornyában így szól a mindenség ura az ámulattól szinte révületben leledző emberhez:

- Mit gondolsz, fiam, melyik könnyebb, semmiből valamit, vagy a már meglévő, de összekutyult világot újjáteremteni?

- Nem tudok különbséget tenni, Atyám! A te nagyságodat kellőképpen csodálni sem lehet! Engedd, hogy én csak szeresselek!

- Nem is kívánok mást fiam, ezért teremtettelek! Most pedig, miután a megváltás befejeződött, legyen gondod arra, hogy fiad, Jézus visszatérjen kínszenvedésének színhelyére, s ígéretünkhöz híven koronáztassék meg, de most már nem töviskoszorúval, hanem aranyból és gyémántból ötvözött, általam kreált koronával, majd mint a szeretet királya uralkodjon mindörökké!

A világforradalom és a feltámadás összehangolása nagy torlódásokat okozott az élet minden területén. A jelen, a pillanat nagysága azonban olyan méretű volt, hogy senki sem gondolt, nem is tudott volna másra gondolni, mint az öröme, mely a szíveket csordultig megtöltötte.

Az Eufrátesz völgyében még fortyogott a massa, Dante és Voltaire egyre nagyobb teljesítményre ösztökölte az ember-kombájnokokat, amikor a haderők eleje már együtt ünnepelt azokkal, akik megélték, kiharcolták, kiérdemelték a győzelmet élet és halál felett!

Örömmámorban úszott a világ! A nagyvárosokban, ahol a szaporulat a legszembetűnőbb volt, hullámozó emberáradat hömpölygött az utcákon, győzelmi daloktól remegett a levegő, s a modern kor szellemével, vívmányival ismerkedett a történelem előtti ember. Mi azonban maradjuk csak Amerikában, ahol a nagy átalakulás utolsó felvonása lejátszódott:

Ragyogó napsütés volt! Az öböl fölé emelkedő felhőkarcolók kormos falai új színben csillogtak a rájuk hulló aranypárában, de mintha a könnyen szerzett szabadság nem hatolt volna a szívek mélyére, a győzelem emlékére rendezett felvonulás is inkább hasonlított farsangi komédiához, mint diadalmenethez. Hiába, a csupa reklám, csupa üzlet nép hú maradt ebben is önmagához!

New York-ban vagyunk, ahová kora reggel külön gépen érkezett Washingtonból az elnök, hogy a nagy út előtt ünnepélyes körülmények között vegyen búcsút népétől. Mindent megelőzve egy hatalmas, farkát lóbáló tűzkígyó kúszott Manhattan fölé, a Broadway-n pedig felpántlikázott autók végtelen sora várakozott az indulásra. Mikor aztán megmozdult a cikornyás menetoszlop, az autók hangszóróiból bömbölt a dzsessz, s ahogy lassú tempóban hajtottak, bohócnak öltözött kikiáltók méltatták az elnök érdemeit a járdákat, kapualjakat elálló, egymás mögött felsorakozott tömegek előtt.

Egyszerre csak, mintha az égből pottyán volna, helikopter ereszkedett le a tér közepén felállított emelvényre, egy pillanatra néma csend lett, majd az öböl partján felállított ágyúk sortűzével egy időben több millió torok kiáltotta:

- Üdv néked ég küldötte! Áldott, ki az Úr nevében jön!

A nép letérdelt, s homlokával a földet súrolva mélyen meghajolt, persze az amerikai nép nagy többsége és általában a Föld szélében-hosszában csak kevesen tudták, hogy az elnök csupán méltósága folytán keveredett az események középpontjába, hogy az igazi megváltó az a kék blúzós, piros nyakkendős lány, aki egy emberóriás oldalán éppen most kanyarodott be a fő útra és az a szervezett, kék overános elit hadsereg, amely őt acélfalként körülveszi. Íme - ez is Amerika, de egy másik, amely időközönként egy-egy villanásnyira kiemelkedve évtizedekig ott fortyogott, kavargott a felszín alatt, s most egyetlen farkcsapással elsöpörte a régit.

Ahogy a tömeg élén az arany ifjúsággal kezdett tömörülni, talpalatnyi földet sem hagyva szabadon, megtelt az utca, megteltek a fák, az erkélyek, az ablakok, a háztetők, Saturnália is megállt, s a megtorpant acélingesek helyben topogva fejezték be indulóikat, hogy aztán lélegzet visszafojtva vigyázzák az ember tragédiájának fináléját!

A himnusz elhangzása után egy újabb helikopterről fügefaleveles görlek ereszkedtek le az emelvény körül üresen hagyott virágöbbe. A nép őrjöngött, s ahogy egy-egy roham után lélegzetvételtre lecsendesedett, a táguló tüdőktől kiemelkedő mellkasok nyomása alatt szinte bele-rengett az egyébként is állandó hullámozásban lévő, egyre összébb szoruló idomtalan ember-tömeg, s Egmond, aki egy ideig testével védte Saturnáliát, jobbnak vélte szellősebb, nagyobb látási lehetőséget nyújtó helyre vinni. Feje fölé emelte a lányt, s mint egy cet a hullámokat, szétnyomta a körülötte rajzó embergyűrűt, utat nyitott a föléjük magasodó Building Empire felé, hogy néhány perc múlva megjelenjenek ismét a felhők fölé nyúló tető-loggián. De persze felhő egy sem, verőfényes, tiszta égbolt simult fejük fölé, s míg fent a szabadon áramló friss, tengeri levegő csókoltatta, kócolta a korlát fölé hajó lány haját, alattuk, lent a mélyben, a kockák, trapézok, trapezoidok által harántolt völgykatlanban, a bent rekedt napsugarak által felolvadt aszfalt égette, marta a nagy cirkusz „komédiáit”, vagy fordítva? Az ő talpuk égette, marta nyúlékonnyá az aszfaltot? Hisz még bennük lobogott egyrészt a forradalom,

másrészt a „magma” vastag, aranyat, szíveket, elméleteket olvasztó, ötvöző, nemesítő, új, csodálatos emberanyagot teremtő tüze!

Egmond átfogta a lány vállát és maga elé állította:

- Csodálatos vagy, Saturna! Eddig úgy ment minden, mint a karikacsapás, csak most, most aztán mi lesz? Ha az örök béke és a feltámadó emberóceán elárasztja a Földet? Te nem láttál még sáska rajt, amely Indiában oly gyakorta felel meg mindent, ami útjába kerül! Mi lesz, ha kimerülnek a tartalékok? Ha elapadnak a földanya emlői?

Saturnália egy pillanatra lehunyta szemeit, s midőn kinyitotta, az értelem mindeneket lenyűgöző varázsával átnézett a férfin, át a hullámvölgyön, a felhőkarcolók között végtelenbe tűnő horizontra:

- Nem született még annyi ember, ahány csillag van az égen - mondta ihletett, lány hangon -, nézz körül. Ha a röghöz kötött ember képes volt megépíteni ezeket a monumentális alkotásokat, miért ne építhetnénk mi hidat a végtelenbe?

- Ezt te mondd, aki ma itt vagy, holnap pedig, ha küldetésed véget ér, - mi azonban, akik maradunk...?

- Maradok én is, Egmond! - kiáltott fel a lány - hisz mostantól már itt, akár távol, mindegy lesz nekünk! Hát nem szép ez az élet, Egmond?

- S ha ismét kárhozott lenne?

- Az rajtunk múlik!

Nekidőlve ismét a korlátnak, végignézett magán, aztán a völgyben hullámozó emberáradaton. Egmond követte pillantását és ahogy a lány a korlátnak volt dőlve, megtévesztették enyhén táguló hasizmai.

- Istenem, Saturna, gyermekünk lesz? - kiáltotta, örömében szinte magából kikelve.

A lány felkacagott, kacaja végiggurgulázott a völgyön, kontinenseken, óceánokon át, s megkerülve a Földet, útjában termékenyvé lettek a kiégett sivatagok, víz árasztotta el a kiszáradt folyómedreket, elpusztultak az emberi, állati, növényi életet veszélyeztető mikroorganizmusok.

- Gyermekünk lesz, Egmond - mondotta halkán, szinte önmagához intézve a szavakat - és pedig az egész Istennel, egymással megbékült, új, csodálatos világot építő emberiség! - Felállt, karjait Egmond nyaka köré fonta, szemük, ajkuk, testük egybe fonódott, s pont abban a pillanatban, midőn Maja az ámuló elnök fejére helyezte a babérkoszorút, hűséget esküdtek egymásnak:

- Nézd, az ott - mutatott Saturnália az épületes látvány felé - búcsú a múlttól, ez pedig - s mint aki saját lényéről lemondva beleolvad a másikba, szorosan átölelte a férfit -, hűség, bizalom Isten, ember és a jövő iránt.

Lent a völgyben már javában tombolt a nép, a tetőn azonban Saturnália és Egmond már hallották az égi szerenádot, s arccal a fény felé fordulva letérdeltek:

- Áldj meg minket Atyánk! Add, hogy a szeretet, a munka becsülete, és a félelem nélküli élet legyen örökre úrrá a Földön!

Domony, 1962. szeptember 12.

Király László